

Arrest

nr. 336 055 van 17 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12 / 11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 10 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gelet op de beschikking van 18 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker verblijft in België sedert 31 mei 1981 in België, dit in het kader van de gezinshereniging met zijn vader.

Na verschillende veroordelingen voor zeer ernstige feiten, beslist de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 26 september 2022 tot de beëindiging van het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van tien jaar. Deze akte is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Mijnheer,

Naam: O. E. A. (...)

Voornaam: W. (...)
Geboortedatum: (...).1978
Geboorteplaats: D.B. (...)
Nationaliteit Marokko

Krachtens artikel 22§1,3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13° wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen⁽³⁾, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen⁽¹⁾. Het bevel om het grondgebied te verlaten treedt in werking van zodra u aan de gerechtelijke diensten voldaan heeft. Krachtens artikel 74/14 §3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, om de volgende redenen:

Uw vader (O. E. A. B. (...), geboren in 1944 te B. (...), Marokko) kwam op 17.05.1970 aan in België en verkreeg verblijfsrecht als werknemer.

Op 31.05.1981 kwam u, samen met (o.a.) uw moeder in het kader van een gezinshereniging met uw vader aan in België. U werd op 04.06.1981 ingeschreven in het Vreemdelingenregister en sinds 07.12.1982 bent u ingeschreven in het Bevolkingsregister.

Op 31.10.2005 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van verkrachting op minderjarige.

Op 24.01.2006 werd u vrijgesteld uit de gevangenis ten gevolge van de opheffing van het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden.

Op 22.02.2007 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van verkrachting op een kind onder de 14 jaar, afpersing, ontucht met minderjarige minder dan 14 jaar en meer dan 10 jaar oud waarvan de staat van minderjarigheid bekend was.

Op 02.03.2007 werd u door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 3 jaar voor de helft en werd u ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden die van zestien jaar, de daad opgedrongen door middel van geweld, dwang of list, of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer en aan verkrachting van een meerderjarige, de daad opgedrongen door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijke of een geestelijk gebrek van het slachtoffer. Deze feiten pleegde u in de nacht van 29 op 30.10.2005 en op 30.10.2005.

Op 27.03.2007 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend en werd u vrijgesteld uit de gevangenis.

Op 18.04.2007 trad u in het huwelijk in Marokko met E. M. (...) (geboren (...).1987, te A. H. (...), Marokko).

Op 21.05.2007 meldde u zich aan bij de gevangenis van Mechelen omwille van uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank d.d. 02.03.2007.

Op 25.08.2008 bereikte u strafeinde en werd u vrijgesteld uit de gevangenis.

Op 02.03.2009 vroeg uw echtgenote een visum gezinshereniging aan bij het Belgisch Consulaat te Casablanca. De visumaanvraag werd goedgekeurd en ze werd in het bezit gesteld van een visum type D (xxx) geldig van 22.06.2009 tot 22.09.2009. Op 04.08.2009 kwam uw echtgenote aan in België.

Op 01.04.2010 oordeelde het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep CR 31.10.2008) dat de feiten waarvoor u vervolgd werd (aanslag tegen de zeden door, teneinde een anders driften te voldoen, de ontucht, het bederf of de prostitutie van een minderjarige van het vrouwelijke geslacht die geen volle 14 jaar is op het ogenblik der feiten, te hebben opgewekt, vergemakkelijkt of begunstigd en verkrachting met behulp van geweld op een kind dat de volle leeftijd van 14 jaar niet heeft bereikt doch ten volle 10 jaar oud is; feiten gepleegd tussen 01.09.2004 en 15.08.2006, meermaals en op niet nader bepaalde data), samen met de feiten waarvoor u bij het in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de Correctionele Rechtbank te Mechelen van 02.03.2007 veroordeeld werd, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering was van een zelfde misdadig opzet, doch dat de bij voormeld vonnis uitgesproken straf onvoldoende was en het Hof veroordeelde u tot een bijkomende gevangenisstraf van 30 maanden en verklaarde u bijkomend ontzet uit al de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek en dit voor een termijn van 5 jaar.

Op 06.12.2010 werd u opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van uw veroordeling door het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 01.04.2010.

Vanaf 14.10.2011 stond u onder Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.).

Op 03.04.2012 werd u een voorlopige vrijlating toegekend.

Op 21.04.2016 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw E. M. (...), overgeschreven in de registers op 10.06.2020 te Mechelen.

Op 29.06.2020 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van ontucht met minderjarige minder dan 14 jaar en meer dan 10 jaar oud, opzettelijke slagen en verwondingen aan kinderen beneden de 16 jaar, aanzetten tot gebruik van verdovende middelen aan minderjarige.

Op 13.01.2022 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep CR Mechelen 11.08.2021) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar in staat van wettelijke herhaling, werd u ontzet verklaard uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid en artikel 382 bis, eerste tot derde lid van het Strafwetboek voor een termijn van 10 jaar en werd u ter beschikking gesteld van de Strafvueroeringsrechtbank voor een termijn van 10 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen die geen volle 14 jaar oud waren (ten nadele van 2 personen); aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen boven de leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 jaar (ten nadele van 3 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een kind dat meer dan de volle leeftijd van 12 jaar en minder dan de volle leeftijd van 16 jaar oud was (ten nadele van 3 personen); aan aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging jegens kinderen beneden de volle leeftijd van 16 jaar met de verzwarende omstandigheid dat de minderjarige voorafgaand werd benaderd door de dader met het oogmerk op een later tijdstip een van de in de hoofdstukken V, V of VII van titel VII van boek II van het Strafwetboek bepaalde feiten te plegen (SW boek art. 377ter) (ten nadele van 2 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; aan benadering op internet van minderjarigen om strafbare feiten van seksuele aard te plegen (online grooming); aan cyberlokking (ten nadele van 8 personen); aan verwerving of bezit van, en toegang tot kinderpornografie; aan bedreigingen bij naamloos of ondertekend geschrift onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen en aan verkrachting van een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 jaar oud met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting is voorafgegaan door of gepaard gegaan met opsluiting. Deze feiten pleegde u tussen 04.06.2017 en 29.06.2020.

U zit momenteel een gevangenisstraf van 12 jaar uit wegens ernstige zedenfeiten met voornamelijk minderjarige meisjes. Daarnaast achtte het Hof het noodzakelijk om u gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van uw straf ter beschikking te stellen van de strafvueroeringsrechtbank en u gedurende 10 jaar te ontzetten uit de rechten benoemd in artikel 31 en van artikel 382 bis van het Strafwetboek. Terbeschikkingstelling is een bijkomende straf die opgelegd wordt aan personen die strafbare feiten hebben gepleegd die dermate ernstig zijn, dat de samenleving zich ook na het verstrijken van de gevangenisstraf tegen deze personen moet kunnen beschermen. De door u gepleegde feiten zijn zeer ernstige feiten en vallen zeer zeker onder de noemer "zeer zware criminaliteit". De ernst van de gepleegde feiten wordt bevestigd door de tegen u uitgesproken straf.

Op 02.03.2007 werd u een eerste keer veroordeeld voor zedenfeiten: in de nacht van 29 op 30.10.2005 probeerde u een meisje dat 15 jaar oud was, te verkrachten en op 30.10.2005 verkrachtte u een 18 jarig meisje. Uit het vonnis blijkt: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van de beklaagde van een absoluut gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van vrouwen." Dit waren niet de enige zedenfeiten die u in die periode pleegde; met het arrest d.d. 01.04.2010 werd u voor zedenfeiten die u meermaals, op niet nader te bepalen data pleegde in de periode tussen 01.09.2004 en 15.08.2006 een bijkomende gevangenisstraf van 30 maanden opgelegd. In voormelde periode pleegde u meermaals een aanslag tegen de zeden door misbruik te maken van een meisje dat geboren werd op 24.12.1992. Het meisje werd meermaals door u verkracht. Bij aanvang van de feiten was het slachtoffer 11 jaar oud terwijl u toen reeds 26 jaar oud was. Het slachtoffer was een jong meisje dat kampte met een adolescentenproblematiek. Samen met een aantal kompanen gebruikte u haar seksueel teneinde uw eigen en andermans driften te voldoen. Uw bewering, namelijk dat het verhaal van het meisje geen steek hield en dat zij een mythische zou zijn, vond geen enkele steun in het strafdossier. De feiten waren ernstig en laakbaar gelet op het volkomen gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van dit

minderjarige meisje. Uit het arrest d.d. 01.04.2010 blijkt: "... de opeenvolging van de feiten in hoofde van deze beklaagde (u) geeft blijk van een aanhoudende ingesteldheid van ongeoorloofd seksueel geweld en minachting voor jonge vrouwen, eigenlijk nog jonge tieners, zoals die overigens ook blijkt uit het te dezen voorliggend strafdossier, ..." Het Hof oordeelde dat een iets mildere (bijkomende) straf werd gerechtvaardigd doordat u aangaf uw leven te hebben herpakt, u vast werk leek te hebben, uw partner in verwachting was, u sinds 2008 via Welzijnswerk begeleid werd en alsook omdat reeds enige tijd was verstreken tussen het plegen van de feiten en het vellen van het arrest.

Het moge duidelijk zijn dat u zich, in tegenstelling tot wat het Hof meende, niet herpakt had en dat noch het feit dat u vader werd, noch de begeleiding via Welzijnswerk herhaling van de feiten kon voorkomen. U herviel immers in zeer ernstig grensoverschrijdend gedrag met minderjarige meisjes en op 13.01.2022 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar voor zedenfeiten die u pleegde in de periode tussen 04.03.2017 en 29.06.2020. U maakte misbruik van de anonimiteit van de sociale media door te liegen over uw werkelijke leeftijd en identiteit. U benaderde op systematische wijze jonge meisjes door gebruik te maken van nepprofielen met verschillende valse namen in combinatie met valse leeftijden. U stuurde naaktfoto's van uzelf (hoofd niet zichtbaar) en verzocht meisjes seksueel getinte foto's van henzelf terug te sturen. Eenmaal u een afspraak had, leidde u ze naar uw appartement en deed u de deur op slot. Uw slachtoffers waren onder dwang van de omstandigheden genoodzaakt seksuele daden te ondergaan. U deinsde er niet voor terug om te dreigen met geweld of om de naaktfoto's online te zetten indien de meisjes niet op uw seksuele voorstellen ingingen of indien zij deze handelingen kenbaar zouden maken. Ook op straat sprak u jonge meisjes aan. U woonde tegenover een middelbare school waar u de meisjes makkelijk kon aanspreken en naar uw appartement lokken. U bood hen geld of goederen aan opdat zij met u seks zouden hebben. De meisjes werden door u aangezet om verdovende middelen te gebruiken zoals cannabis, cocaïne of speed. U dwong een meisje cocaïne te snuiven op straffe van slaag te krijgen. Toen het meisje slecht reageerde op de cocaïne gaf u haar een pilletje waardoor ze in slaap viel. Later werd ze wakker in haar ondergoed. Sommige seksuele betrekkingen werden door u gefilmd. U gedroeg zich opdringerig, manipulatief en eisend. Het is niet geweten hoeveel meisjes u op die manier behandeld heeft daar niet alle slachtoffers geïdentificeerd konden worden. Sommige meisjes waren bijzonder kwetsbaar omwille van hun thuissituatie of hun beperkte intellectuele capaciteiten. Uw slachtoffers waren niet in staat om weerstand te bieden tegen uw dwingende houding. Bovendien bevonden ze zich in een situatie die hen verrast had en die ze zelf niet meer meester waren. U heeft misbruik gemaakt van de weerloosheid van pubermeisjes door hen seksuele daden op te dringen.

De feiten zijn bijzonder laakbaar. Als volwassen man en later als vader van drie jonge kinderen, heeft u adolescenten, onder dwang, bedreigingen en toediening van drugs, seksueel misbruikt. U heeft schaamteloos de bevrediging van uw seksuele lusten nagestreefd zonder rekening te houden met de traumatische impact van deze daden op uw jonge slachtoffers. Nog lang na de feiten, ervaren slachtoffers van zedendelicten de gevolgen hiervan. Een van uw slachtoffers heeft zich van het leven willen beroven door zichzelf in brand te steken, dit om deze pijnlijke ervaringen voorgoed te vergeten.

Uw zedelijk wangedrag duidt op een schrijnend gebrek aan seksueel normbesef, zelfbeheersing en respect voor de seksuele integriteit van deze kwetsbare minderjarigen wiens identiteit nog in volle ontwikkeling is. Uw gedrag getuigt van een verregaande minachting voor vrouwen in het algemeen en voor uw slachtoffers in het bijzonder.

Opvallend is de vanzelfsprekendheid waarmee u de feiten pleegde. Het koste u schijnbaar geen moeite om ondanks eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten, opnieuw over te gaan tot seksueel misbruik. Volgens de bevindingen van de psychiater zou uw gewetensfunctie intact zijn en was u zich er van bewust dat wat u deed met jonge meisjes strafbaar was. Dit blijkt uit het feit dat u uw slachtoffers bedreigde om niets kenbaar te maken. Uit het psychodiagnostisch onderzoek blijkt dat u intellectueel laaggemiddeld begaafd bent en dat u lijdt aan een gefixeerde parafiele stoornis van het efebofiele type met andere woorden, uw seksuele voorkeur gaat naar pubers en jonge adolescenten, een leeftijdsgroep die voor u 'ongevaarlijk' is en waarbij u uw mannelijkheid kan affirmeren hetgeen u als problematisch ervaart met vrouwen van uw leeftijd. U ontkende of minimaliseerde de feiten en zei dat u enkel de bedoeling had de meisjes beter te leren kennen.

Deze houding toont aan dat het u ontbreekt aan schuldbesef. Uit het psychologisch onderzoek naar uw persoonlijkheidskenmerken blijkt: "Personen met een dergelijk (uw) profiel ervaren weinig persoonlijke stress en verwachten van anderen dat ze zich zouden aanpassen aan hun verwachtingen eerder dan zelf pogingen te ondernemen om hun eigen gedrag in vraag te stellen." Gerechtspsychiater R. (...) schat het recidive gevaar als zeer hoog in en hij acht dat de kans op een succesvolle ambulante behandeling minimaal is. Bovendien wijst het feit dat u geen lessen getrokken heeft uit eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten op een verhoogd risico op recidive.

U beweerde dat de feiten te wijten waren aan uw depressie, uw onzekerheid, uw seksverslaving en uw drugsprobleem. Uw remmingen zouden wegvallen door de drugs waardoor u makkelijk overgaat tot seksueel deviant gedrag. Volgens u zou u na uw eerdere veroordelingen niet de juiste begeleiding gekregen hebben van justitie. Het is ongeloofwaardig en zeker onredelijk te stellen dat, ondanks het feit dat u bewezen heeft vaardig te zijn met de moderne communicatie technologieën, u er niet in geslaagd bent om via dit kanaal aangepaste therapie te vinden om aan uw seks- en andere verslavingen tegemoet te komen. Deze passieve houding toont aan dat het verhelpen van uw verslavingen niet uw prioriteit is. Thans liggen er geen stukken voor dat u enige vorm van hulp heeft gezocht, noch voor uw drugsprobleem noch voor uw seksueel probleem.

Uit dit alles blijkt dat het recidivegevaar niet is geweken en er moet rekening gehouden worden dat u in een vergelijkbare situatie opnieuw toeslaat en seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen. De gevolgen van uw misdrijf zijn verwoestend voor uw slachtoffers en voor de veiligheid van de samenleving. De maatschappij moet beletten dat dergelijke feiten zich herhalen of escaleren. Men kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw zouden plaatsgrijpen, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop.

In de maatschappij veroorzaken zedenfeiten, naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, ook sterke gevoelens van onveiligheid. Meisjes, vrouwen en moeders van jonge meisjes dienen zich in alle omstandigheden veilig te voelen. Het gevaar van mannen zoals u moet hen bespaard worden. Jonge meisjes in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen personen die zich grensoverschrijdend gedrag permitteren. Schijnbaar heeft u niet begrepen dat uw gedrag ten aanzien van vrouwen niet strookt met de geldende waarden en normen en dus maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op de openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). De maatschappij heeft de plicht om haar onderdanen te beschermen tegen individuen zoals u die de integriteit (oa seksuele) van anderen met de voeten treden.

Door uw handelen heeft u getoond dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van jonge meisjes, u heeft kwetsbare slachtoffers de kans ontnomen hun eigen seksualiteit op hun eigen tempo en volgens hun eigen keuzes te ontdekken en te ontwikkelen. De gevolgen op zowel korte als lange termijn voor deze meisjes zijn enorm en het is duidelijk dat u daar op geen enkel moment bij heeft stilgestaan en enkel gehandeld heeft vanuit uw eigen perspectief, dat louter betrekking heeft op het vervullen van uw eigen noden. U lijkt niet te leren uit uw eerdere fouten en de u eerder opgelegde maatregelen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Volgens artikel 83, lid 1, van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie" (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ingevolge de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op 27.04.2022 had u een onderhoud met de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en u de toegang tot het Belgisch grondgebied voor een bepaalde periode te ontfangen op grond van redenen van openbare orde. U werd in overeenstemming met artikel 62§1, van de vreemdelingenwet in de gelegenheid gesteld om binnen 15 dagen de vragenlijst in te vullen en om eventuele bewijsstukken voor te leggen en uw mening te geven teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw verblijfsrecht aan te brengen. U vulde samen met de terugkeerbegeleider een vragenlijst in en verzocht om een verlenging van de termijn van 15 dagen hetgeen ingewilligd werd. De termijn werd verlengd tot en met 25.05.2022.

Uit de vragenlijsten die u op 27.04.2022 en op 24.05.2022 invulde, blijkt dat u de Marokkaanse nationaliteit heeft; dat u uw moedertaal, het Berbers, gebrekkig spreekt; dat u Nederlands spreekt, leest en/of schrijft; dat u sinds 1981 in België bent; dat u denkt nog in het bezit te zijn van een Marokkaans paspoort maar dat u niet weet waar het ligt daar u dit paspoort niet veel gebruikt heeft omdat u meer in Spanje op vakantie ging dan in

Marokko; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in de (...) te (...); dat u in 2020 gescheiden bent van uw echtgenote en dat u een goede relatie onderhoudt met uw ex-partner de moeder van uw kinderen; dat u drie minderjarige kinderen heeft: O. E. A. A. (...) ((...).2012), O. E. A. I. (...) ((...).2010) en O. E. A. A. (...) ((...).2011), allen met de Belgische nationaliteit; dat zij bij hun moeder/uw ex-vrouw wonen; dat u bezoekrecht heeft (1 weekend om de 2 weken); dat u alimentatiegeld betaalt; dat zij voor uw detentie ook bij u waren; dat u familie heeft in België namelijk 4 broers en 3 zussen waarmee u goede contacten heeft, zij zijn getrouwd en hebben kinderen, ook uw moeder woont in (...), uw vader overleed in 2007; dat u niet getrouwd bent, geen duurzame relatie of minderjarige kinderen heeft in uw herkomstland of in een ander land dan België; dat u geen familie meer heeft in uw herkomstland; dat u de kleuter- en lagere school in (...) heeft doorlopen; dat u door verhuizing driemaal van school veranderde; dat u geen diploma van de middelbare school behaald heeft; dat u wel een getuigschrift 'nat- en droogbepreistering' van de VDAB heeft en van de groendienst; dat u op 18-jarige leeftijd gewerkt heeft in een papierfabriek in (...); daarna in de Spar te (...); dat u veel interim werk gedaan heeft; dat uw laatste tewerkstelling bij A. (...) te (...) was en dit gedurende 3 jaar; dat u nog nooit in een ander land dan België opgesloten of veroordeeld bent geweest; dat u nooit gewerkt heeft in een ander land dan België; dat u niet naar Marokko kan terugkeren omdat u daar geen belangen heeft, omdat u er geen contacten heeft, omdat uw kinderen, uw moeder en uw familie in België wonen, omdat u zich de Vlaamse cultuur en gewoonten eigen gemaakt heeft, omdat u hier opgegroeid bent, omdat u hier naar school ging, omdat u hier altijd gewerkt heeft, omdat u de taal van uw herkomstland niet spreekt of schrijft, omdat u niet weet waar u naartoe moet in Marokko en omdat u meer in Spanje op vakantie geweest bent dan in Marokko.

U voegde volgende documenten toe: huurovereenkomst d.d. 16.10.2016 van uw appartement in de (...); een geschreven document met gegevens m.b.t. uw familieleden in België, u schrijft hierin tevens dat u bezoekrecht heeft (1 weekend om de 2 weken) en dat u co ouderschap zou willen aanvragen, dat u heel goede contacten heeft met uw kinderen en alles voor hen doet, dat u ze opvolgt op school opdat ze goede resultaten zouden halen en dat u uw ex-partner financieel en met de opvoeding bijstaat; een document van de personenbelasting; een document van de KBC, een document van de personenbelasting aanslagjaar 2021, een document van het agentschap zorg en gezondheid i.v.m. covid19 vaccinatie her uitnodiging; drie betalingsopdrachten (d.d. 18.10.2021, 24.03.2022 en 27.02.2022) van 150 à 200 euro voor uw kinderen vanuit de gevangenis; een overzicht van de KBC (d.d. 11.05.2022) van de betalingen van het alimentatiegeld voor de periode 2015 en 2021 ; uw VDAB dossier; een overzicht van uw tewerkstellingen en een vonnis van de Jeugdrechtbank d.d. 05.11.2015.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 22§1,3 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, met de duur van uw verblijf in het Rijk, met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

Van 18.04.2007 tot 21.04.2016 was u gehuwd met mevrouw E. M. (...) (geboren (...).1987. te A. H. (...), Marokko, van Belgische nationaliteit sinds 26.02.2020). Uit jullie relatie werden drie kinderen geboren, met name O. E. A. I. (...) (geboren op (...).2010), O. E. A. A. (...) (geboren op (...).2011) en O. E. A. A. (...) (geboren op (...).2012), allen van Belgische nationaliteit. Sinds 11.01.2016 staat u niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres als uw ex-echtgenote en de kinderen. Thans heeft u geen duurzame relatie.

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) uitmaakt. De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind, ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind. Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarige kinderen.

U legde een vonnis van de Jeugdrechtbank van Mechelen van 05.11.2015 voor. Hieruit blijkt dat door de rechter (o.a.) bepaald werd dat de kinderen hun hoofdverblijf zouden hebben bij hun moeder en dat ze, behoudens een andersluidend akkoord tussen u en mevrouw, bij u zouden verblijven in de pare weken, op zaterdag en zondag, telkens van 10u00 tot 18u00 waarbij u de kinderen diende op te halen bij en terug te brengen naar hun moeder. Hoewel het openbaar ministerie adviseerde het exclusief ouderlijk gezag toe te kennen aan mevrouw, oordeelde de rechtbank dat het ouderlijk gezag aan beide ouders samen toegekend diende te worden. In het licht van uw detentie, de aard van de feiten die u pleegde, het gegeven dat u een jonge dochter heeft, dat uw ex-echtgenote eerder al vragende partij was voor het exclusieve ouderlijke gezag en het openbaar ministerie dit ook adviseerde, wordt opgemerkt dat het de Administratie onbekend is of het vonnis d.d. 05.11.2015 nog steeds van kracht is of dat dit door een nieuwe beslissing van de rechtbank herroepen werd. De Administratie heeft geen toegang tot deze gegevens. U stelde dat u in de toekomst co-ouderschap wenste, het staat echter helemaal niet vast dat u dat ook zou toegekend worden.

U gaf aan heel goede contacten te hebben met uw kinderen en er op toe te zien dat zij goede resultaten halen op school. U verklaarde dat u uw ex-partner steunt in de opvoeding van de kinderen en financieel bijdraagt voor hun opvoeding via het betalen van alimentatiegeld. Enkel met betrekking tot uw financiële bijdrage in de opvoeding van uw kinderen legde u stukken voor. Namelijk uittreksels van uw KBC rekening voor de periode van 01.01.2015 tot en met 31.05.2021 i.v.m. betaling alimentatie (de betalingen beginnen op 02.12.2015; in 2016, 2017, 2018 en 2019 betaalde u maandelijks; In 2020 missen de maanden 8, 9, 10, 11; in 2021 missen alle maanden op maand 5 na). Daarnaast legt u 3 bewijzen voor van betalingen die u voor de kinderen vanuit de gevangenis te Mechelen deed: op 21.10.2021 (200 euro), op 03.03.2022 (200 euro) en op 30.03.2022 (150 euro). Tenslotte legt u ook een "attest betaling onderhoudsgeld" afgegeven door de FOD Financiën - DAVO intake Brugge op 27.04.2022 voor. Uit voorgaande kan afgeleid worden dat u mogelijks een aantal betalingen overgeslagen hebt in het verleden. Hoe dan ook kan opgemerkt worden dat u ook vanuit het buitenland alimentatie kan betalen, u hoeft hiervoor niet in België te verblijven.

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat uw ex-echtgenote u van tijd tot tijd virtueel bezoekt. Er kan aangenomen worden dat de kinderen dan ook aanwezig zijn. Deze vorm van communicatie is buiten België ook mogelijk waardoor het contact op deze wijze verdergezet kan worden ook wanneer u België moet verlaten.

Daargelaten of de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen nog steeds voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, kan opgemerkt worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn.

Bovendien hebben zij de Belgische nationaliteit en kunnen zij België vrijelijk in- en uitreizen. Zij kunnen u, al dan niet onder begeleiding van hun moeder, komen bezoeken in Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven. Bij vonnis d.d. 05.11.2015 werd reeds bepaald dat u uw kinderen enkel in de pare weken, op zaterdag en zondag, telkens van 10u00 tot 18u00 kon zien. Zelfs voor uw opsluiting d.d. 29.06.2020 waren de kinderen al enige tijd gewend aan een beperkte omgang met u. U bereikt strafeinde op 26.06.2032, bovendien werd u gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van uw straf ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank gesteld. Ten gevolge van uw langdurige detentie zullen uw kinderen reeds gewend zijn aan uw afwezigheid op het moment dat u België dient te verlaten. Het is niet geweten of u een gunstmaatregel toegekend zal worden, mogelijkerwijze zullen uw kinderen allen meerderjarig zijn wanneer u aan justitie voldaan heeft (de jongste wordt meerderjarig op 26.12.2030). Uw uitwijzing zal daarom niet zo'n ingrijpende wijziging in hun leven tot gevolg hebben.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat de redenen van openbare orde zwaarder wegen dan uw familiale belangen en dat deze de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Er kan opgemerkt worden dat het feit dat u vader was, u er niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen en aldus een gevangenisstraf op te lopen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw kinderen moeilijker zal verlopen na het beëindigen van uw verblijf, is het loutere gevolg van uw eigen grensoverschrijdend gedrag. Er is niet gebleken dat de belangen van uw kinderen geschaad zouden worden door de beëindiging van uw verblijf en een latere verwijdering van het grondgebied (eens u voldaan heeft aan Justitie).

Daarnaast verklaarde u dat uw moeder, uw 5 broers en 3 zussen in België wonen. Uw broers en zussen zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. U verklaarde dat u goede contacten heeft met uw familie. Naast een opsomming van hun namen en adressen, geeft u geen verdere details. Slechts twee van uw broers worden vermeld op de lijst m.b.t. de bezoektolating van de gevangenis en zij bezoeken u slechts heel sporadisch. Er wordt niet aangetoond of en hoe u verder contact onderhoudt met uw familieleden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. U toont echter niet aan dat er sprake is van een afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden met een van deze verwanten en die voldoende blijkt uit de feiten. Een schending van artikel 8 EVRM voor wat betreft de relatie tussen u, uw broers, uw zussen en uw moeder blijkt niet. Voor al uw familieleden in België geldt dat zij contact met u kunnen onderhouden door middel van bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Ze kunnen u komen bezoeken in Marokko wanneer ze dit wensen en u vanuit België ondersteunen, bijvoorbeeld financiële steun bieden bij uw herintegratie in Marokko of het land waar u zich zal vestigen. Niets wijst er op dat dit niet mogelijk zou zijn.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het familie- en gezinsleven toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Gezien u zich meermaals heeft ingelaten met het plegen van seksueel grensoverschrijdend gedrag met minderjarigen wordt een inmenging in uw familie- en gezinsleven als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uw familiale en gezinsbelangen worden ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

U bent op driejarige leeftijd in België aangekomen, momenteel bent u 44 jaar oud. U heeft hier een school- en beroepsopleiding genoten en behalve de familiebanden, heeft u ook sociale en culturele banden. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België zou verlaten.

Niettegenstaande u hier opgegroeid bent en zoals u beweert, de Vlaamse cultuur en gewoontes eigen heeft gemaakt, kan er niet genegeerd worden dat u bepaalde waarden en normen niet heeft nageleefd. Uw zedelijk wangedrag is een duidelijk symptoom van een gebrek aan integratie. Integratie veronderstelt dat men zich de waarden en normen van het land eigen maakt, zoals respect voor de waardigheid en de gelijkwaardigheid van elk individu. Het plegen van zedenfeiten is in tegenspraak met de geldende waarden van dit land.

Op te merken valt dat, op uw lijst van 'toegelaten bezoek' in de gevangenis, er geen vrienden vermeld staan. U heeft sinds uw opsluiting op 29.02.2020 tot op heden slechts bezoek gehad van uw ex-partner en enkel keren van uw broer(s) of van advocaten en hulpverleners. U toont niet aan op welke manier u contact onderhoudt met vrienden of kennissen maar in de veronderstelling dat u via de sociale media en/of telefonisch contact heeft met uw vrienden dan kan dit contact op dezelfde wijze voortgezet worden in Marokko of daar waar u zich gaat vestigen. De contacten met uw vrienden in België kunnen ook onderhouden worden via bezoeken daar waar u zal verblijven voor zover deze op regelmatige wijze België in- en uit kunnen reizen. .

Het gegeven dat u in het verleden in België steeds gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het hebben van werk heeft u er niet van weerhouden zeer

ernstige strafbare feiten te plegen. De werkervaringen opgedaan in België zullen u wellicht ook in Marokko of elders van pas komen. Er zijn geen aanwijzingen dat u geen kansen zou hebben op de Marokkaanse arbeidsmarkt dan wel elders buiten België. U heeft een opleiding gekregen (nat en droogbepleistering) die u zou kunnen benutten om uw leven een nieuwe wending te geven in uw herkomstland.

Zelfs indien de integratie, door het verblijf in België, in Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). U haalt geen elementen aan die aantonen dat er onoverbrugbare obstakels zijn die integratie zouden kunnen belemmeren. In 2007 keerde u terug naar uw vaderland om er te huwen. Hierdoor kan verondersteld worden dat u nog banden heeft met uw vaderland. Niettegenstaande u verklaarde geen belangen/contacten te hebben in Marokko is het niet onredelijk aan te nemen dat iemand van uw familie in België nog kennissen dan wel familie heeft in Marokko om u tijdelijk op te vangen. Uw familie kan u ook helpen door u van financiële steun te voorzien, ook als u in het buitenland verblijft. De bewering dat u uw moedertaal, het Berbers slechts gebrekkig beheerst is geen onoverkomelijk obstakel en de vraag stelt zich in welke mate deze bewering wel geloofwaardig is aangezien u opgroeide in een Marokkaans gezin en uw ouders bij aankomst in België geen Nederlands spraken zoals blijkt uit hun administratief dossier. Het is ook maar de vraag of uw (inmiddels ex-) echtgenote reeds Nederlands sprak toen ze in België aankwam. Het is niet onredelijk aan te nemen dat zij Berbers en/of Arabisch sprak. Hoe dan ook, zelfs met een gebrekkige kennis van het Berbers en/of Arabisch kan u met de tijd uw woordenschat verruimen en zal u makkelijker nieuwe contacten kunnen aanknopen en een sociaal leven uitbouwen. Daarenboven zou u uw tijd in de gevangenis kunnen gebruiken om uw kennis van het Berbers terug aan te scherpen en eventueel Arabisch en/of Frans te leren.

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een uitzonderlijke aard zijn zodat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat uw gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t de gezondheidstoestand van uw familie die onderhavige beslissing zouden beïnvloeden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Krachtens artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 10 jaar, om de volgende redenen:

Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle door u aangevoerde omstandigheden, de elementen uit uw administratief dossier en uw familiale situatie.

Op 02.03.2007 werd u door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 3 jaar voor de helft en werd u ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden die van zestien jaar, de daad opgedrongen door middel van geweld, dwang of list, of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer en aan verkrachting van een meerderjarige, de daad opgedrongen door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijke of een geestelijk gebrek van het slachtoffer. Deze feiten pleegde u in de nacht van 29 op 30.10.2005 en op 30.10.2005.

Op 01.04.2010 oordeelde het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep CR 31.10.2008) dat de feiten waarvoor u vervolgd werd (aanslag tegen de zeden door, teneinde een anders driften te voldoen, de ontucht, het bederf of de prostitutie van een minderjarige van het vrouwelijke geslacht die geen volle 14 jaar is op het ogenblik der feiten, te hebben opgewekt, vergemakkelijkt of begunstigd en verkrachting met behulp van geweld op een kind dat de volle leeftijd van 14 jaar niet heeft bereikt doch ten volle 10 jaar oud is; feiten gepleegd tussen 01.09.2004 en 15.08.2006, meermaals en op niet nader bepaalde data) samen met de feiten waarvoor u bij het in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de Correctionele Rechtbank te Mechelen van 02.03.2007 veroordeeld werd, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering was van een zelfde

misdadig opzet, doch dat de bij voormeld vonnis uitgesproken straf onvoldoende was en het Hof veroordeelde u tot een bijkomende gevangenisstraf van 30 maanden en verklaarde u bijkomend ontzet uit al de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek en dit voor een termijn van 5 jaar.

Op 13.01.2022 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep CR Mechelen 11.08.2021) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar in staat van wettelijke herhaling, werd u ontzet verklaard uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid en artikel 382 bis, eerste tot derde lid van het Strafwetboek voor een termijn van 10 jaar en werd u ter beschikking gesteld van de Strafuitvoeringsrechtbank voor een termijn van 10 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen die geen volle 14 jaar oud waren (ten nadele van 2 personen); aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen boven de leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 jaar (ten nadele van 3 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een kind dat meer dan de volle leeftijd van 12 jaar en minder dan de volle leeftijd van 16 jaar oud was (ten nadele van 3 personen); aan aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging jegens kinderen beneden de volle leeftijd van 16 jaar met de verzwarende omstandigheid dat de minderjarige voorafgaand werd benaderd door de dader met het oogmerk op een later tijdstip een van de in de hoofdstukken V, V of Vil van titel VII van boek II van het Strafwetboek bepaalde feiten te plegen (SW boek art. 377ter) (ten nadele van 2 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; aan benadering op internet van minderjarigen om strafbare feiten van seksuele aard te plegen (online grooming); aan cyberlokking (ten nadele van 8 personen); aan verwerving of bezit van, en toegang tot kinderpornografie; aan bedreigingen bij naamloos of ondertekend geschrift onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen en aan verkrachting van een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 jaar oud met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting is voorafgegaan door of gepaard gegaan met opsluiting. Deze feiten pleegde u tussen 04.06.2017 en 29.06.2020.

U zit momenteel een gevangenisstraf van 12 jaar uit wegens ernstige zedenfeiten met voornamelijk minderjarige meisjes. Daarnaast achtte het Hof het noodzakelijk om u gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van uw straf ter beschikking te stellen van de strafuitvoeringsrechtbank en u gedurende 10 jaar te ontzetten uit de rechten benoemd in artikel 31 en van artikel 382 bis van het Strafwetboek. Terbeschikkingstelling is een bijkomende straf die opgelegd wordt aan personen die strafbare feiten hebben gepleegd die dermate ernstig zijn, dat de samenleving zich ook na het verstrijken van de gevangenisstraf tegen deze personen moet kunnen beschermen. De door u gepleegde feiten zijn zeer ernstige feiten en vallen zeer zeker onder de noemer "zeer zware criminaliteit". De ernst van de gepleegde feiten wordt bevestigd door de tegen u uitgesproken straf.

Op 02.03.2007 werd u een eerste keer veroordeeld voor zedenfeiten; in de nacht van 29 op 30.10.2005 probeerde u een meisje dat 15 jaar oud was, te verkrachten en op 30.10.2005 verkrachtte u een 18 jarig meisje. Uit het vonnis blijkt: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van de beklaagde van een absoluut gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van vrouwen. Dit waren niet de enige zedenfeiten die u in die periode pleegde: met het arrest d.d. 01.04.2010 werd u voor zedenfeiten die u meermaals, op niet nader te bepalen data pleegde in de periode tussen 01.09.2004 en 15.08.2006 een bijkomende gevangenisstraf van 30 maanden opgelegd. In voormelde periode pleegde u meermaals een aanslag tegen de zeden door misbruik te maken van een meisje dat geboren werd op 24.12.1992. Het meisje werd meermaals door u verkracht. Bij aanvang van de feiten was het slachtoffer 11 jaar oud terwijl u toen reeds 26 jaar oud was. Het slachtoffer was een jong meisje dat kampte met een adolescentenproblematiek. Samen met een aantal kompanen gebruikte u haar seksueel teneinde uw eigen en andermans driften te voldoen. Uw bewering, namelijk dat het verhaal van het meisje geen steek hield en dat zij een mythische zou zijn, vond geen enkele steun in het strafdossier. De feiten waren ernstig en laakbaar gelet op het volkomen gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van dit minderjarige meisje. Uit het arrest d.d. 01.04.2010 blijkt: "... de opeenvolging van de feiten in hoofde van deze beklaagde [u] geeft blijk van een aanhoudende ingesteldheid van ongeoorloofd seksueel geweld en minachting voor jonge vrouwen, eigenlijk nog jonge tieners, zoals die overigens ook blijkt uit het te dezen voorliggend strafdossier;..." Het Hof oordeelde dat een iets mildere (bijkomende) straf werd gerechtvaardigd doordat u aangaf uw leven te hebben herpakt, u vast werk leek te hebben, uw partner in verwachting was, u sinds 2008 via Welzijnswerk begeleid werd en alsook omdat reeds enige tijd was verstreken tussen het plegen van de feiten en het veilen van het arrest.

Het moge duidelijk zijn dat u zich, in tegenstelling tot wat het Hof meende, niet herpakt had en dat noch het feit dat u vader werd, noch de begeleiding via Welzijnswerk herhaling van de feiten kon voorkomen. U herviel immers in zeer ernstig grensoverschrijdend gedrag met minderjarige meisjes en op 13.01.2022 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar voor zedenfeiten die u pleegde in de periode tussen

04.03.2017 en 29.06.2020. U maakte misbruik van de anonimiteit van de sociale media door te liegen over uw werkelijke leeftijd en identiteit. U benaderde op systematische wijze jonge meisjes door gebruik te maken van nepprofielen met verschillende valse namen in combinatie met valse leeftijden. U stuurde naaktfoto's van uzelf (hoofd niet zichtbaar) en verzocht meisjes seksueel getinte foto's van henzelf terug te sturen. Eenmaal u een afspraak had, leidde u ze naar uw appartement en deed u de deur op slot. Uw slachtoffers waren onder dwang van de omstandigheden genoodzaakt seksuele daden te ondergaan. U deinsde er niet voor terug om te dreigen met geweld of om de naaktfoto's online te zetten indien de meisjes niet op uw seksuele voorstellen ingingen of indien zij deze handelingen kenbaar zouden maken. Ook op straat sprak u jonge meisjes aan. U woonde tegenover een middelbare school waar u de meisjes makkelijk kon aanspreken en naar uw appartement lokken. U bood hen geld of goederen aan opdat zij met u seks zouden hebben. De meisjes werden door u aangezet om verdovende middelen te gebruiken zoals cannabis, cocaïne of speed. U dwong een meisje cocaïne te snuiven op straffe van slaag te krijgen. Toen het meisje slecht reageerde op de cocaïne gaf u haar een pilletje waardoor ze in slaap viel. Later werd ze wakker in haar ondergoed. Sommige seksuele betrekkingen werden door u gefilmd. U gedroeg zich opdringerig, manipulatief en eisend. Het is niet geweten hoeveel meisjes u op die manier behandeld heeft daar niet alle slachtoffers geïdentificeerd konden worden. Sommige meisjes waren bijzonder kwetsbaar omwille van hun thuissituatie of hun beperkte intellectuele capaciteiten. Uw slachtoffers waren niet in staat om weerstand te bieden tegen uw dwingende houding. Bovendien bevonden ze zich in een situatie die hen verrast had en die ze zelf niet meer meester waren. U heeft misbruik gemaakt van de weerloosheid van pubermeisjes door hen seksuele daden op te dringen.

De feiten zijn bijzonder laakbaar. Als volwassen man en later als vader van drie jonge kinderen, heeft u adolescenten, onder dwang, bedreigingen en toediening van drugs, seksueel misbruikt. U heeft schaamteloos de bevrediging van uw seksuele lusten nagestreefd zonder rekening te houden met de traumatische impact van deze daden op uw jonge slachtoffers. Nog lang na de feiten, ervaren slachtoffers van zedendelicten de gevolgen hiervan. Een van uw slachtoffers heeft zich van het leven willen beroven door zichzelf in brand te steken, dit om deze pijnlijke ervaringen voorgoed te vergeten.

Uw zedelijk wangedrag duidt op een schrijnend gebrek aan seksueel normbesef, zelfbeheersing en respect voor de seksuele integriteit van deze kwetsbare minderjarigen wiens identiteit nog in volle ontwikkeling is. Uw gedrag getuigt van een verregaande minachting voor vrouwen in het algemeen en voor uw slachtoffers in het bijzonder.

Opvallend is de vanzelfsprekendheid waarmee u de feiten pleegde. Het koste u schijnbaar geen moeite om ondanks eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten, opnieuw over te gaan tot seksueel misbruik. Volgens de bevindingen van de psychiater zou uw gewetensfunctie intact zijn en was u zich er van bewust dat wat u deed met jonge meisjes strafbaar was. Dit blijkt uit het feit dat u uw slachtoffers bedreigde om niets kenbaar te maken. Uit het psychodiagnostisch onderzoek blijkt dat u intellectueel laaggemiddeld begaafd bent en dat u lijdt aan een gefixeerde parafiele stoornis van het efebofiele type met andere woorden, uw seksuele voorkeur gaat naar pubers en jonge adolescenten, een leeftijdsgroep die voor u 'ongevaarlijk' is en waarbij u uw mannelijkheid kan affirmeren hetgeen u als problematisch ervaart met vrouwen van uw leeftijd. U ontkende of minimaliseerde de feiten en zei dat u enkel de bedoeling had de meisjes beter te leren kennen.

Deze houding toont aan dat het u ontbreekt aan schuldbesef. Uit het psychologisch onderzoek naar uw persoonlijkheidskenmerken blijkt: "Personen met een dergelijk (uw) profiel ervaren weinig persoonlijke stress en verwachten van anderen dat ze zich zouden aanpassen aan hun verwachtingen eerder dan zelf pogingen te ondernemen om hun eigen gedrag in vraag te stellen. Gerechtspsychiater R. (...) schat het recidive gevaar als zeer hoog in en hij acht dat de kans op een succesvolle ambulante behandeling minimaal is. Bovendien wijst het feit dat u geen lessen getrokken heeft uit eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten op een verhoogd risico op recidive.

U beweerde dat de feiten te wijten waren aan uw depressie, uw onzekerheid, uw seksverslaving en uw drugsprobleem. Uw remmingen zouden wegvallen door de drugs waardoor u makkelijk overgaat tot seksueel deviant gedrag. Volgens u zou u na uw eerdere veroordelingen niet de juiste begeleiding gekregen hebben van justitie. Het is ongeloofwaardig en zeker onredelijk te stellen dat, ondanks het feit dat u bewezen heeft vaardig te zijn met de moderne communicatie technologieën, u er niet in geslaagd bent om via dit kanaal aangepaste therapie te vinden om aan uw seks- en andere verslavingen tegemoet te komen. Deze passieve houding toont aan dat het verhelpen van uw verslavingen niet uw prioriteit is. Thans liggen er geen stukken voor dat u enige vorm van hulp heeft gezocht, noch voor uw drugsprobleem noch voor uw seksueel probleem.

Uit dit alles blijkt dat het recidivegevaar niet is geweken en er moet rekening gehouden worden dat u in een vergelijkbare situatie opnieuw toeslaat en seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen. De gevolgen van uw misdrijf zijn verwoestend voor uw slachtoffers en voor de veiligheid van de samenleving. De

maatschappij moet beletten dat dergelijke feiten zich herhalen of escaleren. Men kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw zouden plaatsgrijpen, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop.

In de maatschappij veroorzaken zedenfeiten, naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, ook sterke gevoelens van onveiligheid. Meisjes, vrouwen en moeders van jonge meisjes dienen zich in alle omstandigheden veilig te voelen. Het gevaar van mannen zoals u moet hen bespaard worden. Jonge meisjes in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen personen die zich grensoverschrijdend gedrag permitteren. Schijnbaar heeft u niet begrepen dat uw gedrag ten aanzien van vrouwen niet strookt met de geldende waarden en normen en dus maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op de openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). De maatschappij heeft de plicht om haar onderdanen te beschermen tegen individuen zoals u die de integriteit (oa seksuele) van anderen met de voeten treden.

Door uw handelen heeft u getoond dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van jonge meisjes. U heeft kwetsbare slachtoffers de kans ontnomen hun eigen seksualiteit op hun eigen tempo en volgens hun eigen keuzes te ontdekken en te ontwikkelen. De gevolgen op zowel korte als lange termijn voor deze meisjes zijn enorm en het is duidelijk dat u daar op geen enkel moment bij heeft stilgestaan en enkel gehandeld heeft vanuit uw eigen perspectief, dat louter betrekking heeft op het vervullen van uw eigen noden. U lijkt niet te leren uit uw eerdere fouten en de u eerder opgelegde maatregelen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Volgens artikel 83, lid 1, van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie" (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie, waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ingevolge de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Van 18.04.2007 tot 21.04.2016 was u gehuwd met mevrouw E. M. (...) (geboren (...).1987, te A. H. (...), Marokko, van Belgische nationaliteit sinds 26.02.2020). Uit jullie relatie werden drie kinderen geboren, met name O. E. A. I. (...) (geboren op (...).2010), O. E. A. A. (...) (geboren op (...).2011) en O. E. A. A. (...) (geboren op (...).2012), allen van Belgische nationaliteit. Sinds 11.01.2016 staat u niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres als uw ex-echtgenote en de kinderen. Thans heeft u geen duurzame relatie.

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) uitmaakt. De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind, ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind. Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarige kinderen.

U legde een vonnis van de Jeugdrechtbank van Mechelen van 05.11.2015 voor. Hieruit blijkt dat door de rechter (o.a.) bepaald werd dat de kinderen hun hoofdverblijf zouden hebben bij hun moeder en dat ze, behoudens een andersluidend akkoord tussen u en mevrouw, bij u zouden verblijven in de pare weken, op zaterdag en zondag, telkens van 10u00 tot 18u00 waarbij u de kinderen diende op te halen bij en terug te brengen naar hun moeder. Hoewel het openbaar ministerie adviseerde het exclusief ouderlijk gezag toe te

kennen aan mevrouw, oordeelde de rechtbank dat het ouderlijk gezag aan beide ouders samen toegekend diende te worden. In het licht van uw detentie, de aard van de feiten die u pleegde, het gegeven dat u een jonge dochter heeft, dat uw ex-echtgenote eerder al vragende partij was voor het exclusieve ouderlijke gezag en het openbaar ministerie dit ook adviseerde, wordt opgemerkt dat het de Administratie onbekend is of het vonnis d.d. 05.11.2015 nog steeds van kracht is of dat dit door een nieuwe beslissing van de rechtbank herroepen werd. De Administratie heeft geen toegang tot deze gegevens. U stelde dat u in de toekomst co-ouderschap wenste, het staat echter helemaal niet vast dat u dat ook zou toegekend worden.

U gaf aan heel goede contacten te hebben met uw kinderen en er op toe te zien dat zij goede resultaten halen op school. U verklaarde dat u uw ex-partner steunt in de opvoeding van de kinderen en financieel bijdraagt voor hun opvoeding via het betalen van alimentatiegeld. Enkel met betrekking tot uw financiële bijdrage in de opvoeding van uw kinderen legde u stukken voor. Namelijk uittreksels van uw KBC rekening voor de periode van 01.01.2015 tot en met 31.05.2021 i.v.m. betaling alimentatie (de betalingen beginnen op 02.12.2015; in 2016, 2017, 2018 en 2019 betaalde u maandelijks; in 2020 missen de maanden 8, 9, 10, 11; In 2021 missen alle maanden op maand 5 na). Daarnaast legt u 3 bewijzen voor van betalingen die u voor de kinderen vanuit de gevangenis te Mechelen deed: op 21.10.2021 (200 euro), op 03.03.2022 (200 euro) en op 30.03.2022 (150 euro). Tenslotte legt u ook een "attest betaling onderhoudsgeld" afgegeven door de FOD Financiën - DAVO intake Brugge op 27.04.2022 voor. Uit voorgaande kan afgeleid worden dat u mogelijks een aantal betalingen overgeslagen hebt in het verleden. Hoe dan ook kan opgemerkt worden dat u ook vanuit het buitenland alimentatie kan betalen, u hoeft hiervoor niet in België te verblijven.

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat uw ex-echtgenote u van tijd tot tijd virtueel bezoekt. Er kan aangenomen worden dat de kinderen dan ook aanwezig zijn. Deze vorm van communicatie is buiten België ook mogelijk waardoor het contact op deze wijze verdergezet kan worden ook wanneer u België moet verlaten.

Daargelaten of de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen nog steeds voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, kan opgemerkt worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel 'als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 Januari 2009, Grant / het Verenigd koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn.

Bovendien hebben zij de Belgische nationaliteit en kunnen zij België vrijelijk in- en uitreizen. Zij kunnen u, al dan niet onder begeleiding van hun moeder, komen bezoeken in Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven. Bij vonnis d.d. 05.11.2015 werd reeds bepaald dat u uw kinderen enkel in de pare weken, op zaterdag en zondag, telkens van 10u00 tot 18u00 kon zien. Zelfs voor uw opsluiting d.d. 29.06.2020 waren de kinderen al enige tijd gewend aan een beperkte omgang met u. U bereikt strafeinde op 26.06.2032, bovendien werd u gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van uw straf ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank gesteld. Ten gevolge van uw langdurige detentie zullen uw kinderen reeds gewend zijn aan uw afwezigheid op het moment dat u België dient te verlaten. Het is niet geweten of u een gunstmaatregel toegekend zal worden, mogelijkerwijze zullen uw kinderen allen meerderjarig zijn wanneer u aan justitie voldaan heeft (de jongste wordt meerderjarig op 26.12.2030). Uw uitwijzing zal daarom niet zo'n ingrijpende wijziging in hun leven tot gevolg hebben.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat de redenen van openbare orde zwaarder wegen dan uw familiale belangen.

Er kan opgemerkt worden dat het feit dat u vader was, u er niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen en aldus een gevangenisstraf op te lopen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw kinderen moeilijker zal verlopen na het beëindigen van uw verblijf, is het loutere gevolg van uw eigen grensoverschrijdend gedrag.

Daarnaast verklaarde u dat uw moeder, uw 5 broers en 3 zussen in België wonen. Uw broers en zussen zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. U verklaarde dat u goede contacten heeft met uw familie. Naast een opsomming van hun namen en adressen, geeft u geen verdere details. Slechts twee van uw broers worden vermeld op de lijst m.b.t. de bezoektolating van de gevangenis en zij bezoeken u slechts heel sporadisch. Er wordt niet aangetoond of en hoe u verder contact onderhoudt met uw familieleden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. U toont echter niet aan dat er sprake is van een afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden met een van deze verwanten en die voldoende blijkt uit de feiten. Een schending van artikel 8 EVRM voor wat betreft de relatie tussen u, uw broers, uw zussen en uw moeder blijkt niet. Voor al uw familieleden in België geldt dat zij contact met u kunnen onderhouden door middel van bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Ze kunnen u komen bezoeken in Marokko wanneer ze dit wensen en u vanuit België ondersteunen, bijvoorbeeld financiële steun bieden bij uw herintegratie in Marokko of het land waar u zich zal vestigen. Niets wijst er op dat dit niet mogelijk zou zijn.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het familie- en gezinsleven toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Gezien u zich meermaals heeft ingelaten met het plegen van seksueel grensoverschrijdend gedrag met minderjarigen wordt een inmenging in uw familie- en gezinsleven als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uw familiale en gezinsbelangen worden ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat het opleggen van een inreisverbod een inmenging vormt in uw privéleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

U bent op driejarige leeftijd in België aangekomen, momenteel bent u 44 jaar oud. U heeft hier een school- en beroepsopleiding genoten en behalve de familiebanden, heeft u ook sociale en culturele banden. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België zou verlaten en er gedurende 10 jaar niet terug te komen.

Niettegenstaande u hier opgegroeid bent en zoals u beweert, de Vlaamse cultuur en gewoontes eigen heeft gemaakt, kan er niet genegeerd worden dat u bepaalde waarden en normen niet heeft nageleefd. Uw zedelijk wangedrag is een duidelijk symptoom van een gebrek aan integratie. Integratie veronderstelt dat men zich de waarden en normen van het land eigen maakt, zoals respect voor de waardigheid en de gelijkwaardigheid van elk individu. Het plegen van zedenfeiten is in tegenspraak met de geldende waarden van dit land.

Op te merken valt dat, op uw lijst van 'toegelaten bezoek' in de gevangenis, er geen vrienden vermeld staan. U heeft sinds uw opsluiting op 29.02.2020 tot op heden slechts bezoek gehad van uw ex-partner en enkel keren van uw broer(s) of van advocaten en hulpverleners. U toont niet aan op welke manier u contact onderhoudt met vrienden of kennissen maar in de veronderstelling dat u via de sociale media en/of telefonisch contact heeft met uw vrienden dan kan dit contact op dezelfde wijze voortgezet worden in Marokko of daar waar u zich gaat vestigen. De contacten met uw vrienden in België kunnen ook onderhouden worden via bezoeken daar waar u zal verblijven voor zover deze op regelmatige wijze België in- en uit kunnen reizen.

Het gegeven dat u in het verleden in België steeds gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het hebben van werk heeft u er niet van weerhouden zeer ernstige strafbare feiten te plegen. De werkervaringen opgedaan in België zullen u wellicht ook in Marokko of elders van pas komen. Er zijn geen aanwijzingen dat u geen kansen zou hebben op de Marokkaanse arbeidsmarkt dan wel elders buiten België. U heeft een opleiding gekregen (nat en droogbepleistering) die u zou kunnen benutten om uw leven een nieuwe wending te geven in uw herkomstland.

Zelfs indien de integratie, door het verblijf in België, in Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr.

EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). U haalt geen elementen aan die aantonen dat er onoverbrugbare obstakels zijn die integratie zouden kunnen belemmeren. In 2007 keerde u terug naar uw vaderland om er te huwen. Hierdoor kan verondersteld worden dat u nog banden heeft met uw vaderland. Niettegenstaande u verklaarde geen belangen/contacten te hebben in Marokko is het niet onredelijk aan te nemen dat iemand van uw familie in België nog kennissen dan wel familie heeft in Marokko om u tijdelijk op te vangen. Uw familie kan u ook helpen door u van financiële steun te voorzien, ook als u in het buitenland verblijft. De bewering dat u uw moedertaal, het Berbers slechts gebrekkig beheerst is geen onoverkomelijk obstakel en de vraag stelt zich in welke mate deze bewering wel geloofwaardig is aangezien u opgroeide in een Marokkaans gezin en uw ouders bij aankomst in België geen Nederlands spraken zoals blijkt uit hun administratief dossier. Het is ook maar de vraag of uw (inmiddels ex-) echtgenote reeds Nederlands sprak toen ze in België aankwam. Het is niet onredelijk aan te nemen dat zij Berbers en/of Arabisch sprak. Hoe dan ook, zelfs met een gebrekkige kennis van het Berbers en/of Arabisch kan u met de tijd uw woordenschat verruimen en zal u makkelijker nieuwe contacten kunnen aanknopen en een sociaal leven uitbouwen. Daarenboven zou u uw tijd in de gevangenis kunnen gebruiken om uw kennis van het Berbers terug aan te scherpen en eventueel Arabisch en/of Frans te leren.

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een uitzonderlijke aard zijn zodat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat uw gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

*Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw gedrag, dat aan de basis ligt van uw strafrechtelijke veroordelingen, geacht wordt een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde en het fundamenteel belang van de maatschappij. Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij. Uit de gepleegde feiten blijkt een egoïstische en asociale ingesteldheid, een oneerlijk en onbetrouwbaar karakter en de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De duur van het inreisverbod houdt rekening met uw familiale omstandigheden. Het staat u bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 10 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake.
(...)”*

Het beroep dat de verzoeker tegen deze akte instelde, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 16 januari 2023 met nr. 283 195.

Op 8 april 2024 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij hij zich beroept op de hoedanigheid van ouder van een Belgisch kind, A.O.E.A.

Op 10 oktober 2024 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag te weigeren.

Deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten) is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 12 oktober 2024 en is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.04.2024 werd ingediend door:

Naam: O. E. A.

Voorna(a)m(en): W.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1978

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxx

Verblijvende te: (...) 3000 LEUVEN

Aliassen: O. E. A. D. D., W. O. E.

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind O. E. A. A. (RR. xxx) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Er werd ten aanzien van betrokkene op 26.09.2022 een einde aan het verblijf gesteld van betrokkene met een bevel om het grondebied te verlaten en een inreisverbod van 10 jaar, dit omwille van zeer ernstige feiten die betrokkene heeft gepleegd. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing hetwelk op 16.01.2023 werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 283 195). Het cassatieberoep ingesteld door betrokkene op 17.02.2023 tegen dit verwerpingsarrest van de RvV was niet-toelaatbaar (arrest nr. 15.348 van 19.04.2023).

Op 31.10.2005 werd betrokkene aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van verkrachting op minderjarige.

Op 24.01.2006 werd betrokkene vrijgesteld uit de gevangenis ten gevolge van de opheffing van het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden.

Op 22.02.2007 werd betrokkene aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van verkrachting op een kind onder de 14 jaar, afpersing, ontucht met minderjarige minder dan 14 jaar en meer dan 10 jaar oud waarvan de staat van minderjarigheid bekend was.

Op 02.03.2007 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 3 jaar voor de helft en werd betrokkene ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar daar betrokkene zich schuldig gemaakt had aan poging tot verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden die van zestien jaar, de daad opgedrongen door middel van geweld, dwang of list, of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer en aan verkrachting van een meerderjarige, de daad opgedrongen door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijke of een geestelijk gebrek van het slachtoffer. Deze feiten pleegde betrokkene in de nacht van 29 op 30.10.2005 en op 30.10.2005.

Op 27.03.2007 werd betrokkene een voorlopige invrijheidstelling toegekend en werd betrokkene vrijgesteld uit de gevangenis.

Op 21.05.2007 meldde betrokkene zich aan bij de gevangenis van Mechelen omwille van zijn veroordeling door de Correctionele Rechtbank d.d. 02.03.2007.

Op 25.08.2008 bereikte betrokkene strafeinde en werd betrokkene vrijgesteld uit de gevangenis.

Op 01.04.2010 oordeelde het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep CR 31.10.2008) dat de feiten waarvoor betrokkene vervolgd werd (aanslag tegen de zeden door, teneinde een anders driften te voldoen, de ontucht, het bederf of de prostitutie van een minderjarige van het vrouwelijke geslacht die geen volle 14 jaar is op het ogenblik der feiten, te hebben opgewekt, vergemakkelijkt of begunstigd en verkrachting met behulp van geweld op een kind dat de volle leeftijd van 14 jaar niet heeft bereikt doch ten volle 10 jaar oud is; feiten gepleegd tussen 01.09.2004 en 15.08.2006, meermaals en op niet nader bepaalde data) samen met de feiten waarvoor betrokkene bij het in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de Correctionele Rechtbank te Mechelen van 02.03.2007 veroordeeld werd, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering was van een zelfde misdadig opzet, doch dat de bij voormeld vonnis uitgesproken straf onvoldoende was en het Hof veroordeelde betrokkene tot een bijkomende gevangenisstraf van 30 maanden en verklaarde betrokkene bijkomend ontzet uit al de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek en dit voor een termijn van 5 jaar.

Op 06.12.2010 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van betrokkenes veroordeling door het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 01.04.2010.

Vanaf 14.10.2011 stond betrokkene onder Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.).

Op 03.04.2012 werd betrokkene een voorlopige vrijlating toegekend.

Op 29.06.2020 werd betrokkene aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van ontucht met minderjarige minder dan 14 jaar en meer dan 10 jaar oud, opzettelijke slagen en verwondingen aan kinderen beneden de 16 jaar, aanzetten tot gebruik van verdovende middelen aan minderjarige.

Op 13.01.2022 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep CR Mechelen 11.08.2021) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar in staat van wettelijke herhaling, werd betrokkene ontzet verklaard uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid en artikel 382 bis, eerste tot derde lid van het Strafwetboek voor een termijn van 10 jaar en werd betrokkene ter beschikking gesteld van de Strafvuistvoeringsrechtbank voor een termijn van 10 jaar daar betrokkene zich schuldig had gemaakt aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen die geen volle 14 jaar oud waren (ten nadele van 2 personen); aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen boven de leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 jaar (ten nadele van 3 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een kind dat meer dan de volle leeftijd van 12 jaar en minder dan de volle leeftijd van 16 jaar oud was (ten nadele van 3 personen); aan aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging jegens kinderen beneden de volle leeftijd van 16 jaar met de verzwarende omstandigheid dat de minderjarige voorafgaand werd benaderd door de dader met het oogmerk op een later tijdstip een van de in de hoofdstukken V, V of VII van titel VII van boek II van het Strafwetboek bepaalde feiten te plegen (SW boek art. 377ter) (ten nadele van 2 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; aan benadering op internet van minderjarigen om strafbare feiten van seksuele aard te plegen (online grooming); aan cyberlokking (ten nadele van 8 personen); aan verwerving of bezit van, en toegang tot kinderpornografie; aan bedreigingen bij naamloos of ondertekend geschrift onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen en aan verkrachting van een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 jaar oud met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting is voorafgegaan door of gepaard gegaan met opsluiting. Deze feiten pleegde betrokkene tussen 04.06.2017 en 29.06.2020.

Betrokkene zit heden nog steeds in de gevangenis waar hij een gevangenisstraf van 12 jaar uitzit wegens ernstige zedenfeiten met voornamelijk minderjarige meisjes. Daarnaast achtte het Hof het noodzakelijk om betrokkene gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van zijn straf ter beschikking te stellen van de strafuitvoeringsrechtbank en betrokkene gedurende 10 jaar te ontzetten uit de rechten benoemd in artikel 31 en van artikel 382 bis van het Strafwetboek. Terbeschikkingstelling is een bijkomende straf die opgelegd wordt aan personen die strafbare feiten hebben gepleegd die dermate ernstig zijn, dat de samenleving zich ook na het verstrijken van de gevangenisstraf tegen deze personen moet kunnen beschermen. De door betrokkene gepleegde feiten zijn zeer ernstige feiten en vallen zeer zeker onder de noemer "zeer zware criminaliteit". De ernst van de gepleegde feiten wordt bevestigd door de tegen betrokkene uitgesproken straf.

Op 02.03.2007 werd betrokkene een eerste keer veroordeeld voor zedenfeiten: in de nacht van 29 op 30.10.2005 probeerde betrokkene een meisje dat 15 jaar oud was, te verkrachten en op 30.10.2005 verkrachtte betrokkene een 18-jarig meisje. Uit het vonnis blijkt: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van de beklaagde van een absoluut gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van vrouwen."

Dit waren niet de enige zedenfeiten die betrokkene in die periode pleegde: met het arrest d.d. 01.04.2010 werd betrokkene voor zedenfeiten die betrokkene meermaals, op niet nader te bepalen data pleegde in de periode tussen 01.09.2004 en 15.08.2006 een bijkomende gevangenisstraf van 30 maanden opgelegd. In voormelde periode pleegde betrokkene meermaals een aanslag tegen de zeden door misbruik te maken van een meisje dat geboren werd op 24.12.1992. Het kind werd meermaals door betrokkene verkracht. Bij aanvang van de feiten was het slachtoffer 11 jaar oud terwijl betrokkene toen reeds 26 jaar oud was. Het slachtoffer was een jong meisje dat kampte met een adolescentenproblematiek. Samen met een aantal kompanen gebruikte betrokkene haar seksueel teneinde betrokkenes eigen en andermans driften te voldoen. Betrokkenes bewering, namelijk dat het verhaal van het meisje geen steek hield en dat zij een mythische zou zijn, vond geen enkele steun in het strafdossier. De feiten waren ernstig en laakbaar gelet op het volkomen gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van dit minderjarige meisje. Uit het arrest d.d. 01.04.2010 blijkt: "... de opeenvolging van de feiten in hoofde van deze beklaagde geeft blijk van een aanhoudende ingesteldheid van ongeoorloofd seksueel geweld en minachting voor jonge vrouwen, eigenlijk nog jonge tieners, zoals die overigens ook blijkt uit het te dezen voorliggend strafdossier; ...". Het Hof oordeelde dat een iets mildere (bijkomende) straf werd gerechtvaardigd doordat betrokkene aangaf zijn leven te hebben herpakt, hij vast werk leek te hebben, betrokkenes partner in verwachting was, hij sinds 2008 via Welzijnswerk begeleid werd en alsook omdat reeds enige tijd was verstreken tussen het plegen van de feiten en het vellen van het arrest.

Het moge duidelijk zijn dat betrokkene zich, in tegenstelling tot wat het Hof meende, niet herpakt had en dat noch het feit dat betrokkene vader werd, noch de begeleiding via Welzijnswerk herhaling van de feiten kon voorkomen. Betrokkene herviel immers in zeer ernstig grensoverschrijdend gedrag met minderjarige meisjes en op 13.01.2022 werd betrokkene veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar voor zedenfeiten die betrokkene pleegde in de periode tussen 04.03.2017 en 29.06.2020. Betrokkene maakte misbruik van de anonimiteit van de sociale media door te liegen over zijn werkelijke leeftijd en identiteit. Betrokkene benaderde op systematische wijze jonge meisjes door gebruik te maken van nepprofielen met verschillende valse namen in combinatie met valse leeftijden. Hij stuurde naaktfoto's van zichzelf (hoofd niet zichtbaar) en verzocht meisjes seksueel getinte foto's van henzelf terug te sturen. Eenmaal betrokkene een afspraak had, leidde hij ze naar zijn appartement en deed hij de deur op slot. Zijn slachtoffers waren onder dwang van de omstandigheden genooddaakt seksuele daden te ondergaan. Betrokkene deinsde er niet voor terug om te dreigen met geweld of om de naaktfoto's online te zetten indien de meisjes niet op zijn seksuele voorstellen ingingen of indien zij deze handelingen kenbaar zouden maken. Ook op straat sprak betrokkene jonge meisjes aan. Hij woonde tegenover een middelbare school waar hij de meisjes makkelijk kon aanspreken en naar zijn appartement lokken. Betrokkene bood hen geld of goederen aan opdat zij met hem seks zouden hebben. De meisjes werden door betrokkene aangezet om verdovende middelen te gebruiken zoals cannabis, cocaïne of speed. Betrokkene dwong een meisje cocaïne te snuiven op straffe van slaag te krijgen. Toen het meisje slecht reageerde op de cocaïne gaf betrokkene haar een pilletje waardoor ze in slaap viel. Later werd ze wakker in haar ondergoed. Sommige seksuele betrekkingen werden door betrokkene gefilmd. Betrokkene gedroeg zich opdringerig, manipulatief en eisend. Het is niet geweten hoeveel meisjes betrokkene op die manier behandeld heeft daar niet alle slachtoffers geïdentificeerd konden worden. Sommige meisjes waren bijzonder kwetsbaar omwille van hun thuissituatie of hun beperkte intellectuele capaciteiten. Betrokkenes slachtoffers waren niet in staat om weerstand te bieden tegen zijn dwingende houding. Bovendien bevonden ze zich in een situatie die hen verrast had en die ze zelf niet meer meester waren. Betrokkene heeft misbruik gemaakt van de weerloosheid van pubermeisjes door hen seksuele daden op te dringen.

De feiten zijn bijzonder laakbaar. Als volwassen man en later als vader van drie jonge kinderen, heeft betrokkene jonge tieners, onder dwang, bedreigingen en toediening van drugs, seksueel misbruikt. Betrokkene heeft schaamteloos de bevrediging van zijn seksuele lusten nagestreefd zonder rekening te houden met de traumatische impact van deze daden op de jonge minderjarige slachtoffers. Nog lang na de feiten, ervaren slachtoffers van zedendelicten de gevolgen hiervan. Een van zijn slachtoffers heeft zich van het leven willen beroven door zichzelf in brand te steken, dit om deze pijnlijke ervaringen voorgoed te vergeten.

Het zedelijk wangedrag van meneer O. E. A. duidt op een schrijnend gebrek aan seksueel normbesef, zelfbeheersing en respect voor de seksuele integriteit van deze kwetsbare minderjarigen wiens identiteit nog in volle ontwikkeling is. Zijn gedrag getuigt van een verregaande minachting voor vrouwen in het algemeen en voor zijn slachtoffers in het bijzonder.

Opvallend is de vanzelfsprekendheid waarmee betrokkene de feiten pleegde. Het kostte hem schijnbaar geen moeite om ondanks eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten, opnieuw over te gaan tot seksueel misbruik. Volgens de bevindingen van de psychiater zou zijn gewetensfunctie intact zijn en was hij zich er van bewust dat wat hij deed met jonge meisjes strafbaar was. Dit blijkt uit het feit dat betrokkene zijn slachtoffers bedreigde om niets kenbaar te maken. Uit het psychodiagnostisch onderzoek blijkt dat betrokkene intellectueel laaggemiddeld begaafd is en dat hij lijdt aan een gefixeerde parafiele stoornis van het efebiefiele type, met andere woorden, zijn seksuele voorkeur gaat naar pubers en jonge adolescenten, een leeftijdsgroep die voor betrokkene 'ongevaarlijk' is en waarbij hij zijn mannelijkheid kan affirmeren hetgeen hij als problematisch ervaart met vrouwen van zijn leeftijd. Betrokkene ontkende of minimaliseerde de feiten en zei dat hij enkel de bedoeling had de meisjes beter te leren kennen.

Deze houding toont aan dat het betrokkene ontbreekt aan schuldbesef. Uit het psychologisch onderzoek naar zijn persoonlijkheidskenmerken blijkt: "Personen met een dergelijk profiel ervaren weinig persoonlijke stress en verwachten van anderen dat ze zich zouden aanpassen aan hun verwachtingen eerder dan zelf pogingen te ondernemen om hun eigen gedrag in vraag te stellen." Gerechtspsychiater R. schat het recidive gevaar als zeer hoog in en hij acht dat de kans op een succesvolle ambulante behandeling minimaal is. Bovendien wijst het feit dat betrokkene geen lessen getrokken heeft uit eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten op een verhoogd risico op recidive.

Betrokkene beweerde dat de feiten te wijten waren aan zijn depressie, zijn onzekerheid, zijn seksverslaving en drugsprobleem. Betrokkenes remmingen zouden wegvallen door de drugs waardoor hij makkelijk overgaat tot seksueel deviant gedrag. Volgens betrokkene zou hij na zijn eerdere veroordelingen niet de juiste begeleiding gekregen hebben van justitie. Het is ongeloofwaardig en zeker onredelijk te stellen dat, ondanks het feit dat betrokkene bewezen heeft vaardig te zijn met de moderne communicatietechnologieën, hij er niet in geslaagd is om via dit kanaal aangepaste therapie te vinden om aan zijn seks- en andere verslavingen

tegemoet te komen. Deze passieve houding toont des te meer aan dat het verhelpen van zijn verslavingen niet zijn prioriteit is.

Uit dit alles blijkt dat het recidivegevaar niet is geweken en er moet rekening gehouden worden dat betrokkene in een vergelijkbare situatie opnieuw kan toeslaan en seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen. De gevolgen van zijn misdrijf zijn verwoestend voor de slachtoffers en voor de veiligheid van de samenleving. De maatschappij moet beletten dat dergelijke feiten zich herhalen of escaleren. Men kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw zouden plaatsgrijpen, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop.

In de maatschappij veroorzaken zedenfeiten, naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, ook sterke gevoelens van onveiligheid. Meisjes, vrouwen en moeders van jonge meisjes dienen zich in alle omstandigheden veilig te voelen. Het gevaar van mannen zoals betrokkene moet hen bespaard worden. Jonge meisjes in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen personen die zich grensoverschrijdend gedrag permitteren. Schijnbaar heeft betrokkene niet begrepen dat zijn gedrag ten aanzien van vrouwen niet strookt met de geldende waarden en normen en dus maatschappelijk onaanvaardbaar is. De maatschappij heeft de plicht om haar onderdanen te beschermen tegen individuen zoals betrokkene die de integriteit (o.a. seksuele) van anderen met de voeten treden.

Door het handelen van betrokkene heeft hij getoond dat hij niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat hij een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van jonge meisjes. Betrokkene heeft kwetsbare slachtoffers de kans ontnomen hun eigen seksualiteit op hun eigen tempo en volgens hun eigen keuzes te ontdekken en te ontwikkelen. De gevolgen op zowel korte als lange termijn voor deze meisjes zijn enorm en het is duidelijk dat betrokkene daar op geen enkel moment bij heeft stilgestaan en enkel gehandeld heeft vanuit zijn eigen perspectief, dat louter betrekking heeft op het vervullen van zijn eigen perverse noden. Betrokkene lijkt niet te leren uit zijn eerdere fouten en de betrokkene eerder opgelegde maatregelen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Volgens artikel 83, lid 1, van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie" (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het herhalend karakter ervan en het ontbreken van enig schuldinzicht, kan er legitiem afgeleid worden dat betrokkene wel degelijk een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Huidige beslissing is dan ook een noodzakelijke maatregel ter vrijwaring van de openbare orde en ter preventie van nieuwe strafbare feiten. Betrokkenes persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong. Al deze elementen werden reeds uitvoerig besproken in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van 26.09.2022. Er dient in eerste instantie alvast te worden opgemerkt dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het nemen van onderhavige beslissing in de weg zou kunnen staan. Daarnaast zijn er geen nieuwe elementen gekend die wijzen op een mate van integratie dat het het nemen van huidige beslissing zou kunnen verhinderen.

Met betrekking tot de duur van betrokkenes verblijf en zijn socio-culturele en economische integratie in het Rijk, kan het volgende worden opgemerkt: betrokkene is op driejarige leeftijd in België aangekomen en is momenteel 46 jaar oud. Betrokkene heeft hier zijn school- en beroepsopleiding doorlopen. Naast het feit dat hij hier familiebanden heeft, heeft hij logischerwijze ook sociale en culturele banden. Het is redelijk te stellen dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat zijn sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van betrokkene gevergd zou kunnen worden dat hij België zou verlaten om gevolg te geven aan het aan hem opgelegde inreisverbod van 10 jaar. Bovendien kan uit de bezoekerslijsten van de gevangenis blijken dat hij alvast niet bezocht werd door vrienden. Betrokkene werd sinds zijn detentie enkel bezocht door zijn ex-partner, broers, advocaten of hulpverleners. Hoe dan ook kan

besloten worden dat indien betrokkene nog enige vriendschappelijke banden in het Rijk heeft, hij deze kan bestendigen via bezoeken daar waar hij zal verblijven voor zover deze op regelmatige wijze België in- en uit kunnen reizen of via moderne communicatiemiddelen.

Niettegenstaande betrokkene hier opgegroeid is, kan er niet genegeerd worden dat hij bepaalde waarden en normen niet nageleefd. Zijn zedelijk wangedrag is een duidelijk symptoom van een gebrek aan integratie. Integratie veronderstelt dat men zich de waarden en normen van het land eigen maakt, zoals respect voor de waardigheid en de gelijkwaardigheid van elk individu. Het plegen van dergelijke ernstige zedenfeiten die een verwoestende en levenslange impact hebben op het slachtoffer is in tegenspraak met de geldende waarden van dit land.

Het gegeven dat betrokkene in het verleden in België steeds gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het hebben van werk heeft betrokkene er niet van weerhouden zeer ernstige strafbare feiten te plegen. De werkervaringen opgedaan in België zullen betrokkene wellicht ook in Marokko of elders van pas komen. Er zijn geen aanwijzingen dat hij geen kansen zou hebben op de Marokkaanse arbeidsmarkt dan wel elders buiten België. Betrokkene heeft een opleiding gekregen (nat en droogbepreistering) die betrokkene zou kunnen benutten om zijn leven een nieuwe wending te geven in het land waar hij zich zal vestigen aangezien de nieuwe wending er in België er nooit gekomen is.

Zelfs indien de integratie door het verblijf in België, in Marokko of eender welk ander land waar betrokkene zich legaal kan vestigen wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). In 2007 keerde betrokkene terug naar zijn vaderland om er te huwen. Hierdoor kan verondersteld worden dat hij nog banden heeft met zijn vaderland. Niettegenstaande betrokkene in het verleden verklaarde geen belangen/contacten te hebben in Marokko is het niet onredelijk aan te nemen dat iemand van zijn familie in België nog kennissen dan wel familie heeft in Marokko om hem tijdelijk op te vangen. Zijn familie kan hem ook helpen door hem van financiële steun te voorzien, ook als hij in het buitenland verblijft. De bewering dat hij zijn moedertaal, het Berbers slechts gebrekkig beheerst is geen onoverkomelijk obstakel en de vraag stelt zich in welke mate deze bewering wel geloofwaardig is aangezien hij opgroeide in een Marokkaans gezin en zijn ouders bij aankomst in België geen Nederlands spraken zoals blijkt uit hun administratief dossier. Het is ook maar de vraag of zijn (inmiddels ex-)echtgenote reeds Nederlands sprak toen ze in België aankwam. Het is niet onredelijk aan te nemen dat zij Berbers en/of Arabisch sprak. Hoe dan ook, zelfs met een gebrekkige kennis van het Berbers en/of Arabisch kan betrokkene met de tijd zijn woordenschat verruimen en zal hij makkelijker nieuwe contacten kunnen aanknopen en een sociaal leven uitbouwen. Daarenboven zou hij zijn resterende tijd in de gevangenis kunnen gebruiken om zijn kennis van het Berbers terug aan te scherpen en eventueel Arabisch en/of Frans te leren.

Uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een uitzonderlijke aard zijn zodat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zijn gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die betrokkene kan doen gelden.

Voor wat betrokkenes gezinssituatie betreft, dient het volgende opgemerkt te worden: van 18.04.2007 tot 21.04.2016 was betrokkene gehuwd met mevrouw E. M. (geboren (...) 1987, te (...), Marokko, van Belgische nationaliteit sinds 26.02.2020). Uit deze relatie werden drie kinderen geboren, met name O. E. A. I. (geboren op (...) 2010), O. E. A. Aa. (geboren op (...) 2011) en O. E. A. A. (geboren op (...) 2012 en tevens de referentiepersoon in onderhavige aanvraag), allen van Belgische nationaliteit. Sinds 11.01.2016 staat betrokkene niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres als zijn ex-echtgenote en de kinderen. Thans heeft hij geen duurzame relatie.

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens zou moeten blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) uitmaakt. De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind, ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind. Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Slechts in zeer

uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarige kinderen.

Betrokkene legde in het kader van een hoorrecht opgemaakt voorafgaand aan de beslissing tot beëindiging verblijf van 26.09.2022 een vonnis van de Jeugdrechtbank van Mechelen van 05.11.2015 voor. Hieruit blijkt dat door de rechter (o.a.) bepaald werd dat de kinderen hun hoofdverblijf zouden hebben bij hun moeder en dat ze, behoudens een andersluidend akkoord tussen betrokkene en mevrouw, bij hem zouden verblijven in de pare weken, op zaterdag en zondag, telkens van 10u00 tot 18u00 waarbij hij de kinderen diende op te halen bij en terug te brengen naar hun moeder. Hoewel het openbaar ministerie adviseerde het exclusief ouderlijk gezag toe te kennen aan mevrouw, oordeelde de rechtbank dat het ouderlijk gezag aan beide ouders samen toegekend diende te worden. In het licht van zijn detentie, de aard van de feiten die hij pleegde en de zware veroordeling die nog na het vonnis van 05.11.2015 volgde, en gezien zijn ex-echtgenote eerder al vragende partij was voor het exclusieve ouderlijke gezag en het openbaar ministerie dit ook adviseerde, wordt opgemerkt dat het de Administratie onbekend is of het vonnis d.d. 05.11.2015 nog steeds van kracht is of dat dit door een nieuwe beslissing van de rechtbank herroepen werd. DVZ heeft geen toegang tot deze gegevens. Betrokkene laat na

Betrokkene gaf destijds ook aan goede contacten met zijn kinderen te hebben en verklaarde dat hij zijn ex-partner steunde in de opvoeding van de kinderen en financieel bijdroeg voor hun opvoeding via het betalen van alimentatiegeld. In het kader van onderhavige aanvraag legt betrokkene (opnieuw) enkel bewijs voor m.b.t. de financiële bijdrage die hij levert. In het kader van onderhavige aanvraag legt betrokkene namelijk uittreksels voor van zijn KBC-rekening voor de periode van 01.01.2015 tot en met 31.12.2021 i.v.m. betaling alimentatie (de betalingen beginnen op 02.12.2015; in 2016, 2017, 2018 en 2019 betaalde hij maandelijks; in 2020 missen de maanden 8, 9, 10, 11). Verder legt hij ook een "attest betaling onderhoudsgeld" afgegeven door de FOD Financiën – DAVO intake Brugge op 27.04.2022 voor. Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene in mei 2021, oktober 2021 en ten slotte in maart 2022 ook nog alimentatiegeld betaalde. De laatste jaren was de financiële steun van betrokkene voor zijn kinderen dus steeds sporadischer van karakter en heden kan zelfs niet blijken dat er nog sprake is van enige financiële bijdrage geleverd door betrokkene.

Verder legt betrokkene ook nog een bezoekerslijst van de gevangenis voor uit de periode 03.05.2021 – 05.02.2024 en belgeschiedenis vanuit de gevangenis voor de periode 01.01.2023 - 10.02.2024. Wat betreft de belgeschiedenis kan worden opgemerkt dat niet kan vastgesteld worden met wie er opgebeld wordt. Wat betrokkene met dit overzicht tracht aan te tonen, is dan ook niet duidelijk. Uit de bezoekerslijst blijkt dat zijn ex-echtgenote hem van tijd tot tijd ontmoet. Net zoals de financiële steun worden de virtuele bezoeken steeds sporadischer: zo blijkt dat er in 2022 nog bijna maandelijks een virtueel bezoek werd gebracht aan betrokkene door zijn ex-echtgenote (behalve in de maanden september en december) terwijl er in 2023 in totaal slechts vier virtuele bezoeken plaatsvonden tussen betrokkene en zijn ex-echtgenote. Voor zover dient worden aangenomen dat de kinderen ook aanwezig zijn op deze virtuele ontmoetingen, moet hoe dan ook besloten worden dat het slechts om enkele geringe contactmomenten per jaar met de kinderen. Bovendien is deze vorm van communicatie via moderne communicatiemiddelen ook mogelijk buiten België waardoor het contact op deze wijze verdergezet kan worden ook wanneer betrokkene gevolg geeft aan het inreisverbod en België moet verlaten.

Gezien zowel de financiële steun als de virtuele contactmomenten het laatste jaar sterk zijn afgenomen (de financiële steun lijkt zelfs helemaal gestopt te zijn), is het nog maar de vraag in hoeverre er nog sprake is van voldoende standvastige banden om van een de facto gezinsband te kunnen spreken of om er een te kunnen creëren. Hoe dan ook kan opgemerkt worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar hij zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Bovendien heeft het hele gezin de Belgische nationaliteit en kunnen zij België vrijelijk in- en uitreizen. Zij kunnen u, al dan niet onder begeleiding van hun moeder, komen bezoeken in Marokko of een andere plaats waar hij in de toekomst zou verblijven. Betrokkene bereikt zijn strafeinde in principe op 26.06.2032 en wordt hij gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van zijn straf ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank gesteld. Ten gevolge van zijn langdurige detentie zullen zijn kinderen reeds gewend zijn aan zijn afwezigheid op het moment dat hij België dient te verlaten. Het is niet geweten of hem een gunstmaatregel toegekend zal worden, mogelijkerwijze zullen zijn kinderen allen meerderjarig zijn wanneer hij aan justitie voldaan heeft (de jongste wordt meerderjarig op 26.12.2030). Betrokkenes afwezigheid zal daarom niet zo'n ingrijpende wijziging in hun leven tot gevolg hebben.

Er kan opgemerkt worden dat het feit dat betrokkene vader was, hem er niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen en aldus een gevangenisstraf op te lopen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Dat de uitoefening van zijn familielevens met zijn kinderen moeilijker zal verlopen na het beëindigen van zijn verblijf, is het loutere gevolg van zijn eigen grensoverschrijdend gedrag. Er is aldus niet gebleken dat de belangen van zijn kinderen geschaad zouden worden door onderhavige beslissing.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat betrokkenes persoonlijke belangen niet opwegen tegen een fundamenteel belang van de samenleving, namelijk het handhaven van de openbare orde en de bescherming van alle minderjarige meisjes, kinderen, vrouwen, ouders en eender welke burger tegen seksueel misbruik en seksuele uitbuiting.

In het kader van zijn familiale situatie kan ten slotte ook nog worden opgemerkt dat betrokkene in het verleden verklaarde dat ook zijn moeder, 5 broers en 3 zussen in België wonen. Zijn broers en zussen zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. Slechts twee van zijn broers (Ali en Ibrahim) worden vermeld op de lijst m.b.t. de bezoektolating van de gevangenis en zij bezoeken hem slechts heel sporadisch. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit niets blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden met een van deze verwanten. Een schending van artikel 8 EVRM voor wat betreft de relatie tussen betrokkene, zijn broers, zussen en moeder blijkt niet. Voor al zijn familieleden in België geldt dat zij contact met betrokkene kunnen onderhouden door middel van bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om geregeld contact te onderhouden, daar zijn familie op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Ze kunnen hem komen bezoeken in Marokko of eender welk ander land waar betrokkene legaal beslist te verblijven wanneer hij gevolg geeft aan zijn inreisverbod, wanneer ze dit wensen en hem vanuit België ondersteunen, bijvoorbeeld financiële steun bieden bij zijn herintegratie in Marokko of het land waar betrokkene zich zal vestigen. Niets wijst erop dat dit niet mogelijk zou zijn.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het familie- en gezinsleven toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Gezien hij zich meermaals heeft ingelaten met het plegen van seksueel grensoverschrijdend gedrag met minderjarigen wordt een inmenging in zijn familie- en gezinsleven als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Zijn familiale en gezinsbelangen worden ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde.

Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat het weigeren van zijn verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat hij een bedreiging en gevaar vormt en tonen duidelijk aan dat er ernstige redenen van openbare orde, nationale veiligheid zijn die het mogelijk maken om zijn verblijf te weigeren op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Geen van de voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

Meer nog, deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking.

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijnen een syntheseseminarie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op grond van deze syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de syntheseseminarie zet de verzoeker het volgende uiteen:

“De nota van verwerende partij dateert van 22.11.2024.

- 1. In voormelde nota stelt verwerende partij dat het louter feit dat men zich heden in detentie bevindt, niet wegneemt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag kan weigeren om redenen van openbare orde.*
- 2. Verder stelt verwerende partij dat er in de bestreden beslissing op zeer omstandige wijze rekening wordt gehouden met het gezinsleven van verzoeker en de impact van de bestreden beslissing op het gezinsleven, evenals de duur van het verblijf, de socio-culturele integratie in het Rijk en de economische situatie.*
- 3. Tevens stelt verwerende partij dat er in casu geen sprake is van een schending van art. 8 EVRM gezien er geen sprake is van een verwijderingsmaatregel.*
- 4. Wat betreft de door verzoeker ingeroepen schending van art. 9 IVRK, laat verwerende partij gelden dat, nog afgezien van de vraag naar directe werking van dit verdragsartikel, in de bestreden beslissing op zeer omstandige wijze rekening wordt gehouden met de belangen van de kinderen.*

Verzoeker wenst hierop het volgende te repliceren:

1. Verzoeker is laagbegaafd, heeft zijn middelbare school niet afgerond, en lijdt aan een gefixeerde parafiele stoornis van het efebofiele type waarbij zijn seksuele voorkeur uitgaat naar pubers en jonge adolescenten. Verzoeker geeft zelf aan depressief te zijn en een seksverslaving en drugsprobleem te hebben. Verzoeker, die zwaar psychisch ziek is en sinds jonge leeftijd wordt gevolgd door de gerechtelijke instanties, is tot op heden niet behandeld voor zijn ziekte. Verzoeker heeft meerdere jaren in de gevangenis doorgebracht en heeft aldaar kennelijk niet de nodige hulp/begeleiding gekregen. Een behandeling voor zijn gefixeerde parafiele stoornis van het efebofiele type is noodzakelijk en dringend, niet alleen voor verzoeker zelf maar ook voor zijn familie en voor de ganse maatschappij.

Verwerende partij kan verzoekers recht op verblijf niet weigeren zonder na te gaan of verzoeker nog een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid zoals voorgeschreven door artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie definieerde het begrip “openbare orde” in het arrest Bouchereau (HvJ 27 oktober 1977, nr. C-30/77), punt 35: “Het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

De vraag is of er in casu wel sprake kan zijn van een “werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”. Welk fundamenteel belang van de samenleving hier in gevaar is, wordt niet aangetoond. Verzoeker verblijft in de gevangenis en zal niet worden vrijgelaten zolang hij een gevaar is voor de maatschappij.

Immers betekent elke inbreuk op de wet een verstoring van de maatschappelijke orde, maar dit betekent niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Niet elke wetsovertreding rechtvaardigt een beroep op de openbare orde (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor de omzetting en toepassing van Richtlijn 2003/86 EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009)313 def, 2 juli 2009, 12.)

De dreiging moet bestaan op het ogenblik dat de beperkende maatregel door de nationale autoriteiten wordt genomen of door de rechter wordt getoetst (zie A. PAHALDSING, “Welke mogelijkheden hebben lidstaten om de openbare orde te beschermen tegen de criminele burger van de Unie: een nadere analyse van de excepties van de Unierechtelijke openbare orde”, T.Vreemd. 1/2018, blz. 34).

Verwerende partij beseft maar al te goed dat verzoeker niet zal worden vrijgelaten zolang er recidivegevaar is. Verzoeker is momenteel geen gevaar voor de maatschappij gezien hij in de gevangenis verblijft. Verzoeker is ziek en heeft de nodige medische begeleiding/medicatie nodig. Verzoeker heeft thans de kans om residentieel behandeld worden voor zijn ziekte in het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Lucia in Sint-Niklaas, doch enkel als hij een legaal verblijf in België kan aantonen.

2. In casu heeft verwerende partij bij het uitvaardigen van haar beslissing dd. 10.10.2024 niet alle elementen m.b.t. het privé – en familieleven van verzoeker in rekening gebracht. Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen effectief onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen.

Verwerende partij schendt hierdoor art. 43§2 van de Verblijfswet.

Verzoeker kwam als 3-jarig kind naar België. Verzoeker woont al 43 jaar (!) in België. Hij liep hier school en heeft hier gewerkt.

Het is overduidelijk dat de sociale en economische belangen van verzoeker in België gevestigd zijn.

Verzoeker spreekt perfect Nederlands. Hij beheerst het Berbers amper.

Verzoeker is na 43 jaar vervreemd van zijn geboorteland. Hij heeft dit land in het verleden een paar keer bezocht (o.a. om te huwen). Deze bezoeken zijn te verwaarlozen en hebben er niet toe geleid dat verzoeker een band met Marokko heeft opgebouwd. Integendeel, verzoeker voelt zich Westers en zou in Marokko totaal niet kunnen aarden.

Bovendien heeft verzoeker 3 minderjarige Belgische kinderen in België waarmee hij op zeer regelmatige basis contact heeft. Verzoeker betaalt ook op regelmatige basis onderhoudsgeld voor zijn kinderen.

Naast de schending van art. 43§2 Vreemdelingenwet schendt verwerende partij met haar beslissing dd. 10.10.2024 ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij is bij het nemen van haar beslissing onzorgvuldig tewerk gegaan door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker al 43 jaar in België woont, hier naar school is geweest, Nederlands spreekt, in België gewerkt heeft en 3 Belgische minderjarige kinderen heeft.

3. Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM, in casu op de bescherming van zijn gezinsleven met zijn 3 minderjarige Belgische kinderen en op diens belangen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘ familie- en gezinsleven ‘ noch het begrip ‘ privéleven ‘. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘ privéleven ‘ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Verzoeker meent in casu dat het begrip ‘ familiaal leven ‘ in art. 8 EVRM de relatie tussen hem en zijn Belgische kinderen insluit.

Het EHRM oordeelde in het verleden dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

Indien verzoeker geen recht heeft op een verblijf in België, zal verzoeker België dienen te verlaten. Verzoeker kreeg in het verleden reeds een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat verzoeker thans geen bevel ontving om het grondgebied te verlaten doet daaraan geen afbreuk.

Verwerende partij betwist niet dat er een band is tussen verzoeker en zijn kinderen. Zij is echter van mening dat verzoeker contacten kan onderhouden met zijn kinderen vanuit Marokko en dat de kinderen naar Marokko kunnen reizen teneinde hem aldaar te bezoeken. Verwerende partij vergeet echter dat de kinderen minderjarig zijn en niet alleen kunnen reizen. Het feit ze hun vader in levende lijve zouden kunnen zien, zou afhangen van de goodwill van hun moeder die met hen zou moeten meereizen, minstens hen de toestemming zou moeten geven om samen te reizen met een ander volwassen persoon.

Verzoeker is van oordeel dat, cfr. de rechtspraak van het EHRM, er dient onderzocht te worden (aan de hand van de fair-balance-toets) of er een positieve verplichting is voor de Staat om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn gezinsleven aldaar kan handhaven (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In casu zijn er 3 kwetsbare minderjarige kinderen betrokken wiens hoger belang in acht moet worden genomen bij de belangenafweging.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Marokko, wordt het gezinsleven met zijn kinderen, die Belg zijn, Nederlands spreken en allen in België schoolgaand zijn, verbroken. Er zijn in casu onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Er kan van verzoeker onmogelijk worden verwacht dat hij zijn kinderen meeneemt naar Marokko. De kans is trouwens zeer groot van de ex-vrouw van verzoeker weigert om de kinderen aan hem mee te geven.

4. In de bestreden beslissing heeft verwerende partij eveneens geen rekening gehouden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Europees Sociaal Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Europees Sociaal Handvest erkende hogere belang van het kind.

In deze context waarbij art. 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van art. 5 van Richtlijn 2008/115/EG is het van belang te wijzen op art. 24 van het Handvest, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden.

Verwerende partij had rekening moeten houden met alle specifieke omstandigheden, waaronder de leeftijd van de kinderen van verzoeker, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van de emotionele band met hun vader zowel als met hun moeder en de risico's die een scheiding met zich meebrengt.

Daarenboven schendt verwerende partij met haar beslissing dd. 10.10.2024 ook art. 3 van het Kinderrechtenverdrag van de VN van 20 november 1989 dat stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Tevens schendt de bestreden beslissing art. 9 van het Kinderrechtenverdrag.

De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

Kinderen en ouders moeten in zulke procedures hun standpunt kunnen geven. Wanneer kinderen en ouders toch van elkaar gescheiden worden, hebben zij in ieder geval recht op regelmatig contact. Tenzij ook dit niet in het belang is van het kind.

Verwerende partij toont in casu niet aan dat de contacten tussen verzoeker en zijn kinderen niet in het belang van de kinderen zou zijn. Verzoeker heeft zijn kinderen nooit iets misdaan.

Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen effectief onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen. Weliswaar stelt verwerende partij dat verzoeker een familie (moeder, broers, zussen, minderjarige kinderen) heeft in België, doch zij meent dat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en dit superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Zo verwijst verwerende partij in haar beslissing dd. 10.10.2024 naar een vonnis van de Jeugdrechtbank van Mechelen dd. 5.11.2015 waarin aan verzoeker een omgangsrecht met zijn kinderen wordt toegekend van één weekend om de 14 dagen. Verwerende partij insinueert dat voormeld vonnis ondertussen herroepen zou kunnen zijn doch doet daaromtrent geen enkel onderzoek.

Volgens verwerende partij zou het wel eens kunnen dat de ex-partner van verzoeker ondertussen over het exclusief ouderlijk gezag zou beschikken gezien het OM hieromtrent in het verleden positief adviseerde en het ook de vraag van de ex-partner van verzoeker in een eerdere procedure zou zijn geweest. Men dient in casu vast te stellen dat verwerende partij zich beroept op allerlei aannames en geen grondig, doorgedreven onderzoek heeft gevoerd naar het huidige gezinsleven van verzoeker. De ex-vrouw, noch de kinderen van verzoeker werden door verwerende partij bevraagd. Ook de andere familieleden van verzoeker werden nooit door verwerende partij gehoord.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.”

Uit het betoog in de synthesesamenvatting komt naar voren dat de verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 43, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

3.2. Beoordeling

3.2.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De thans bestreden beslissing betreft de loutere weigering van een verblijfsaanvraag, met uitdrukkelijke vermelding dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Aangezien de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering betreft, kan de verzoeker zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. De verzoeker kan *in casu* evenmin de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag. De Raad heeft zich in zijn arrest van 16 januari 2023 met nr. 283 195, gewezen ten aanzien van dezelfde partijen en derhalve bekleed met een gezag van gewijsde, immers reeds als volgt uitgesproken:

“Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag betreft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat deze verdragsartikelen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontegensprekend. De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).”

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het komt de Raad als annulatierechter evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt voor het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Overeenkomstig artikel 43, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet heeft de gemachtigde de bevoegdheid om het verblijf van de verzoeker, als familielid van een burger van de Unie (c.q. Belg), te weigeren om redenen van openbare orde.

Artikel 45, §§ 1 en 2, van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, §2, van de Vreemdelingenwet bepaald dat de beslissingen, zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van het familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138- 143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “*openbare orde*”, “*nationale veiligheid*”, “*ernstige redenen*” en “*dwingende redenen*” nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over de openbare orde en de nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14, alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Het HvJ licht in zijn rechtspraak toe dat het begrip “*openbare orde*” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2, van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de weigering van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Artikel 45, §2, van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “*in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel*”.

Artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze evenredigheidsstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in

artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en artikel 8 van het EVRM.

In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66).

De verzoeker betoogt dat hij laagbegaafd is, dat hij zijn middelbare school niet heeft afgemaakt en dat die hij lijdt aan een gefixeerde parafiele stoornis van het efebofiele type waarbij zijn seksuele voorkeur uitgaat naar pubers en jonge adolescenten. De verzoeker stelt tevens dat hij depressief is, dat hij een seksverslaving en een drugsprobleem heeft en dat hij tot op heden niet behandeld is voor zijn ziekte. Dit alles wordt evenwel wel degelijk in de bestreden beslissing in rekening genomen. De verzoeker betoogt dat een dergelijke behandeling dringend is, niet alleen voor zichzelf maar ook voor zijn familie en de hele maatschappij. Deze behandeling zou hij naar eigen zeggen kunnen krijgen in het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Lucia te Sint-Niklaas, doch enkel als hij een legaal verblijf kan aantonen. Hij meent evenwel dat hij momenteel geen gevaar vormt voor de maatschappij aangezien hij in de gevangenis verblijft en de verweerder maar al te goed beseft dat hij niet zal worden vrijgelaten zolang er recidivegevaar is. Hij besluit dat niet wordt aangetoond welk fundamenteel belang van de samenleving hier in gevaar is.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing concreet wordt vastgesteld dat uit de bijzondere ernst en het herhaald karakter van de feiten en uit het ontbreken van enig schuldinzicht blijkt dat de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en dit op grond van een evaluatie van zijn persoonlijk gedrag, persoonlijkheid en ingesteldheid, hetgeen de gemachtigde uitvoerig toelicht als volgt:

“Op 31.10.2005 werd betrokkene aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van verkrachting op minderjarige.

Op 24.01.2006 werd betrokkene vrijgesteld uit de gevangenis ten gevolge van de opheffing van het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden.

Op 22.02.2007 werd betrokkene aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van verkrachting op een kind onder de 14 jaar, afpersing, ontucht met minderjarige minder dan 14 jaar en meer dan 10 jaar oud waarvan de staat van minderjarigheid bekend was.

Op 02.03.2007 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 3 jaar voor de helft en werd betrokkene ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar daar betrokkene zich schuldig gemaakt had aan poging tot verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden die van zestien jaar, de daad opgedrongen door middel van geweld, dwang of list, of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer en aan verkrachting van een meerderjarige, de daad opgedrongen door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijke of een geestelijk gebrek van het slachtoffer. Deze feiten pleegde betrokkene in de nacht van 29 op 30.10.2005 en op 30.10.2005.

Op 27.03.2007 werd betrokkene een voorlopige invrijheidstelling toegekend en werd betrokkene vrijgesteld uit de gevangenis.

Op 21.05.2007 meldde betrokkene zich aan bij de gevangenis van Mechelen omwille van zijn veroordeling door de Correctionele Rechtbank d.d. 02.03.2007.

Op 25.08.2008 bereikte betrokkene strafeinde en werd betrokkene vrijgesteld uit de gevangenis.

Op 01.04.2010 oordeelde het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep CR 31.10.2008) dat de feiten waarvoor betrokkene vervolgd werd (aanslag tegen de zeden door, teneinde een anders driften te voldoen, de ontucht, het bederf of de prostitutie van een minderjarige van het vrouwelijke geslacht die geen volle 14 jaar is op het ogenblik der feiten, te hebben opgewekt, vergemakkelijkt of begunstigd en verkrachting met behulp van geweld op een kind dat de volle leeftijd van 14 jaar niet heeft bereikt doch ten volle 10 jaar oud is; feiten gepleegd tussen 01.09.2004 en 15.08.2006, meermaals en op niet nader bepaalde data) samen met

de feiten waarvoor betrokkene bij het in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de Correctionele Rechtbank te Mechelen van 02.03.2007 veroordeeld werd, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering was van een zelfde misdadig opzet, doch dat de bij voormeld vonnis uitgesproken straf onvoldoende was en het Hof veroordeelde betrokkene tot een bijkomende gevangenisstraf van 30 maanden en verklaarde betrokkene bijkomend ontzet uit al de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek en dit voor een termijn van 5 jaar.

Op 06.12.2010 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van betrokkenes veroordeling door het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 01.04.2010.

Vanaf 14.10.2011 stond betrokkene onder Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.).

Op 03.04.2012 werd betrokkene een voorlopige vrijlating toegekend.

Op 29.06.2020 werd betrokkene aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van ontucht met minderjarige minder dan 14 jaar en meer dan 10 jaar oud, opzettelijke slagen en verwondingen aan kinderen beneden de 16 jaar, aanzetten tot gebruik van verdovende middelen aan minderjarige.

Op 13.01.2022 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep CR Mechelen 11.08.2021) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar in staat van wettelijke herhaling, werd betrokkene ontzet verklaard uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid en artikel 382 bis, eerste tot derde lid van het Strafwetboek voor een termijn van 10 jaar en werd betrokkene ter beschikking gesteld van de Strafvatvoeringsrechtbank voor een termijn van 10 jaar daar betrokkene zich schuldig had gemaakt aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen die geen volle 14 jaar oud waren (ten nadele van 2 personen); aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen boven de leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 jaar (ten nadele van 3 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een kind dat meer dan de volle leeftijd van 12 jaar en minder dan de volle leeftijd van 16 jaar oud was (ten nadele van 3 personen); aan aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging jegens kinderen beneden de volle leeftijd van 16 jaar met de verzwarende omstandigheid dat de minderjarige voorafgaand werd benaderd door de dader met het oogmerk op een later tijdstip een van de in de hoofdstukken V, V of VII van titel VII van boek II van het Strafwetboek bepaalde feiten te plegen (SW boek art. 377ter) (ten nadele van 2 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; aan benadering op internet van minderjarigen om strafbare feiten van seksuele aard te plegen (online grooming); aan cyberlokking (ten nadele van 8 personen); aan verwerving of bezit van, en toegang tot kinderpornografie; aan bedreigingen bij naamloos of ondertekend geschrift onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen en aan verkrachting van een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 jaar oud met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting is voorafgegaan door of gepaard gegaan met opsluiting. Deze feiten pleegde betrokkene tussen 04.06.2017 en 29.06.2020.

Betrokkene zit heden nog steeds in de gevangenis waar hij een gevangenisstraf van 12 jaar uitzit wegens ernstige zedenfeiten met voornamelijk minderjarige meisjes. Daarnaast achtte het Hof het noodzakelijk om betrokkene gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van zijn straf ter beschikking te stellen van de strafuitvoeringsrechtbank en betrokkene gedurende 10 jaar te ontzetten uit de rechten benoemd in artikel 31 en van artikel 382 bis van het Strafwetboek. Terbeschikkingstelling is een bijkomende straf die opgelegd wordt aan personen die strafbare feiten hebben gepleegd die dermate ernstig zijn, dat de samenleving zich ook na het verstrijken van de gevangenisstraf tegen deze personen moet kunnen beschermen. De door betrokkene gepleegde feiten zijn zeer ernstige feiten en vallen zeer zeker onder de noemer "zeer zware criminaliteit". De ernst van de gepleegde feiten wordt bevestigd door de tegen betrokkene uitgesproken straf.

Op 02.03.2007 werd betrokkene een eerste keer veroordeeld voor zedenfeiten: in de nacht van 29 op 30.10.2005 probeerde betrokkene een meisje dat 15 jaar oud was, te verkrachten en op 30.10.2005 verkrachtte betrokkene een 18-jarig meisje. Uit het vonnis blijkt: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van de beklaagde van een absoluut gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van vrouwen."

Dit waren niet de enige zedenfeiten die betrokkene in die periode pleegde: met het arrest d.d. 01.04.2010 werd betrokkene voor zedenfeiten die betrokkene meermaals, op niet nader te bepalen data pleegde in de periode tussen 01.09.2004 en 15.08.2006 een bijkomende gevangenisstraf van 30 maanden opgelegd. In voormelde periode pleegde betrokkene meermaals een aanslag tegen de zeden door misbruik te maken van een meisje dat geboren werd op 24.12.1992. Het kind werd meermaals door betrokkene verkracht. Bij aanvang van de feiten was het slachtoffer 11 jaar oud terwijl betrokkene toen reeds 26 jaar oud was. Het

slachtoffer was een jong meisje dat kampte met een adolescentenproblematiek. Samen met een aantal kompanen gebruikte betrokkene haar seksueel teneinde betrokkene eigen en andermans driften te voldoen. Betrokkene bewering, namelijk dat het verhaal van het meisje geen steek hield en dat zij een mythische zou zijn, vond geen enkele steun in het strafdossier. De feiten waren ernstig en laakbaar gelet op het volkomen gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van dit minderjarige meisje. Uit het arrest d.d. 01.04.2010 blijkt: "... de opeenvolging van de feiten in hoofd van deze beklaagde geeft blijk van een aanhoudende ingesteldheid van ongeoorloofd seksueel geweld en minachting voor jonge vrouwen, eigenlijk nog jonge tieners, zoals die overigens ook blijkt uit het te dezen voorliggend strafdossier; ...". Het Hof oordeelde dat een iets mildere (bijkomende) straf werd gerechtvaardigd doordat betrokkene aangaf zijn leven te hebben herpakt, hij vast werk leek te hebben, betrokkene partner in verwachting was, hij sinds 2008 via Welzijnswerk begeleid werd en alsook omdat reeds enige tijd was verstreken tussen het plegen van de feiten en het vellen van het arrest.

Het moge duidelijk zijn dat betrokkene zich, in tegenstelling tot wat het Hof meende, niet herpakt had en dat noch het feit dat betrokkene vader werd, noch de begeleiding via Welzijnswerk herhaling van de feiten kon voorkomen. Betrokkene herviel immers in zeer ernstig grensoverschrijdend gedrag met minderjarige meisjes en op 13.01.2022 werd betrokkene veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar voor zedenfeiten die betrokkene pleegde in de periode tussen 04.03.2017 en 29.06.2020. Betrokkene maakte misbruik van de anonimiteit van de sociale media door te liegen over zijn werkelijke leeftijd en identiteit. Betrokkene benaderde op systematische wijze jonge meisjes door gebruik te maken van nepprofielen met verschillende valse namen in combinatie met valse leeftijden. Hij stuurde naaktfoto's van zichzelf (hoofd niet zichtbaar) en verzocht meisjes seksueel getinte foto's van henzelf terug te sturen. Eenmaal betrokkene een afspraak had, leidde hij ze naar zijn appartement en deed hij de deur op slot. Zijn slachtoffers waren onder dwang van de omstandigheden genoodzaakt seksuele daden te ondergaan. Betrokkene deinsde er niet voor terug om te dreigen met geweld of om de naaktfoto's online te zetten indien de meisjes niet op zijn seksuele voorstellen ingingen of indien zij deze handelingen kenbaar zouden maken. Ook op straat sprak betrokkene jonge meisjes aan. Hij woonde tegenover een middelbare school waar hij de meisjes makkelijk kon aanspreken en naar zijn appartement lokken. Betrokkene bood hen geld of goederen aan opdat zij met hem seks zouden hebben. De meisjes werden door betrokkene aangezet om verdovende middelen te gebruiken zoals cannabis, cocaïne of speed. Betrokkene dwong een meisje cocaïne te snuiven op straffe van slaag te krijgen. Toen het meisje slecht reageerde op de cocaïne gaf betrokkene haar een pilletje waardoor ze in slaap viel. Later werd ze wakker in haar ondergoed. Sommige seksuele betrekkingen werden door betrokkene gefilmd. Betrokkene gedroeg zich opdringerig, manipulatief en eisend. Het is niet geweten hoeveel meisjes betrokkene op die manier behandeld heeft daar niet alle slachtoffers geïdentificeerd konden worden. Sommige meisjes waren bijzonder kwetsbaar omwille van hun thuissituatie of hun beperkte intellectuele capaciteiten. Betrokkene slachtoffers waren niet in staat om weerstand te bieden tegen zijn dwingende houding. Bovendien bevonden ze zich in een situatie die hen verrast had en die ze zelf niet meer meester waren. Betrokkene heeft misbruik gemaakt van de weerloosheid van pubermeisjes door hen seksuele daden op te dringen.

De feiten zijn bijzonder laakbaar. Als volwassen man en later als vader van drie jonge kinderen, heeft betrokkene jonge tieners, onder dwang, bedreigingen en toediening van drugs, seksueel misbruikt. Betrokkene heeft schaamteloos de bevrediging van zijn seksuele lusten nagestreefd zonder rekening te houden met de traumatische impact van deze daden op de jonge minderjarige slachtoffers. Nog lang na de feiten, ervaren slachtoffers van zedendelicten de gevolgen hiervan. Een van zijn slachtoffers heeft zich van het leven willen beroven door zichzelf in brand te steken, dit om deze pijnlijke ervaringen voorgoed te vergeten.

Het zedelijk wangedrag van meneer O. E. A. duidt op een schrijnend gebrek aan seksueel normbesef, zelfbeheersing en respect voor de seksuele integriteit van deze kwetsbare minderjarigen wiens identiteit nog in volle ontwikkeling is. Zijn gedrag getuigt van een verregaande minachting voor vrouwen in het algemeen en voor zijn slachtoffers in het bijzonder.

Opvallend is de vanzelfsprekendheid waarmee betrokkene de feiten pleegde. Het kostte hem schijnbaar geen moeite om ondanks eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten, opnieuw over te gaan tot seksueel misbruik. Volgens de bevindingen van de psychiater zou zijn gewetensfunctie intact zijn en was hij zich er van bewust dat wat hij deed met jonge meisjes strafbaar was. Dit blijkt uit het feit dat betrokkene zijn slachtoffers bedreigde om niets kenbaar te maken. Uit het psychodiagnostisch onderzoek blijkt dat betrokkene intellectueel laaggemiddeld begaafd is en dat hij lijdt aan een gefixeerde parafiele stoornis van het efebiefiele type, met andere woorden, zijn seksuele voorkeur gaat naar pubers en jonge adolescenten, een leeftijdsgroep die voor betrokkene 'ongevaarlijk' is en waarbij hij zijn mannelijkheid kan affirmeren hetgeen hij als problematisch ervaart met vrouwen van zijn leeftijd. Betrokkene ontkennde of minimaliseerde de feiten en zei dat hij enkel de bedoeling had de meisjes beter te leren kennen.

Deze houding toont aan dat het betrokkene ontbreekt aan schuldbesef. Uit het psychologisch onderzoek naar zijn persoonlijkheidskenmerken blijkt: "Personen met een dergelijk profiel ervaren weinig persoonlijke stress en verwachten van anderen dat ze zich zouden aanpassen aan hun verwachtingen eerder dan zelf pogingen te ondernemen om hun eigen gedrag in vraag te stellen." Gerechtspsychiater R. schat het recidive gevaar als zeer hoog in en hij acht dat de kans op een succesvolle ambulante behandeling minimaal is. Bovendien wijst het feit dat betrokkene geen lessen getrokken heeft uit eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten op een verhoogd risico op recidive.

Betrokkene beweerde dat de feiten te wijten waren aan zijn depressie, zijn onzekerheid, zijn seksverslaving en drugsprobleem. Betrokkenes remmingen zouden wegvallen door de drugs waardoor hij makkelijk overgaat tot seksueel deviant gedrag. Volgens betrokkene zou hij na zijn eerdere veroordelingen niet de juiste begeleiding gekregen hebben van justitie. Het is ongeloofwaardig en zeker onredelijk te stellen dat, ondanks het feit dat betrokkene bewezen heeft vaardig te zijn met de moderne communicatietechnologieën, hij er niet in geslaagd is om via dit kanaal aangepaste therapie te vinden om aan zijn seks- en andere verslavingen tegemoet te komen. Deze passieve houding toont des te meer aan dat het verhelpen van zijn verslavingen niet zijn prioriteit is.

Uit dit alles blijkt dat het recidivegevaar niet is geweken en er moet rekening gehouden worden dat betrokkene in een vergelijkbare situatie opnieuw kan toeslaan en seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen. De gevolgen van zijn misdrijf zijn verwoestend voor de slachtoffers en voor de veiligheid van de samenleving. De maatschappij moet beletten dat dergelijke feiten zich herhalen of escaleren. Men kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw zouden plaatsgrijpen, mogelijkermijne met een nog ergere afloop.

In de maatschappij veroorzaken zedenfeiten, naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, ook sterke gevoelens van onveiligheid. Meisjes, vrouwen en moeders van jonge meisjes dienen zich in alle omstandigheden veilig te voelen. Het gevaar van mannen zoals betrokkene moet hen bespaard worden. Jonge meisjes in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen personen die zich grensoverschrijdend gedrag permitteren. Schijnbaar heeft betrokkene niet begrepen dat zijn gedrag ten aanzien van vrouwen niet strookt met de geldende waarden en normen en dus maatschappelijk onaanvaardbaar is. De maatschappij heeft de plicht om haar onderdanen te beschermen tegen individuen zoals betrokkene die de integriteit (o.a. seksuele) van anderen met de voeten treden.

Door het handelen van betrokkene heeft hij getoond dat hij niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat hij een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van jonge meisjes. Betrokkene heeft kwetsbare slachtoffers de kans ontnomen hun eigen seksualiteit op hun eigen tempo en volgens hun eigen keuzes te ontdekken en te ontwikkelen. De gevolgen op zowel korte als lange termijn voor deze meisjes zijn enorm en het is duidelijk dat betrokkene daar op geen enkel moment bij heeft stilgestaan en enkel gehandeld heeft vanuit zijn eigen perspectief, dat louter betrekking heeft op het vervullen van zijn eigen perverse noden. Betrokkene lijkt niet te leren uit zijn eerdere fouten en de betrokkene eerder opgelegde maatregelen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Volgens artikel 83, lid 1, van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie" (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het herhalend karakter ervan en het ontbreken van enig schuldinzicht, kan er legitiem afgeleid worden dat betrokkene wel degelijk een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Huidige beslissing is dan ook een noodzakelijke maatregel ter vrijwaring van de openbare orde en ter preventie van nieuwe strafbare feiten. Betrokkenes persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen."

De verzoeker bevestigt nogmaals dat hij thans niet behandeld wordt voor zijn efebofiele stoornis. De loutere bewering dat hij, mits een legaal verblijf (quod non), een behandeling zou kunnen aanvatten te Sint-Niklaas, doet hieraan geen afbreuk. De verzoeker betwist op zich de in de bestreden beslissing beschreven gedragingen en herhaaldelijke veroordelingen niet. Dat hij thans in de gevangenis vertoeft, betekent uiteraard niet dat de verweerder - gelet op de uitgebreide vaststellingen omtrent verzoekers persoonlijke gedragingen

en ingesteldheid en zijn herhaaldelijke veroordelingen voor ernstige zedenfeiten ten aanzien van minderjarigen - niet op goede en redelijke gronden kon besluiten dat de verzoeker *“(g)eleet op de bijzondere ernst van de feiten, het herhalend karakter ervan en het ontbreken van enig schuldinzicht (...) wel degelijk een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.”* De verzoeker draait de zaken hier om: hij ondergaat momenteel een langdurige gevangenisstraf wegens zeer ernstige feiten met daarenboven een terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank voor 10 jaar, net omdat de samenleving langdurig tegen zijn gedrag moet kunnen worden beschermd. De verzoeker erkent overigens uitdrukkelijk dat hij niet zal worden vrijgelaten *“zolang hij een gevaar is voor de maatschappij”*.

De verzoeker, die niet concreet ingaat op de uitgebreide motieven zoals hoger geciteerd, toont niet aan dat de gemachtigde niet op zorgvuldige en redelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 43, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

3.2.4. De verzoeker meent voorts dat er geen zorgvuldig en redelijk onderzoek is gevoerd zoals bedoeld in artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet en zoals vereist is door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad wijst erop dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

De verzoeker verliest doorheen zijn betoog echter uit het oog dat de thans bestreden beslissing geen weigering betreft van een voortgezet verblijf, maar de weigering van een verblijfsaanvraag die door de verzoeker werd ingediend twee jaar nadat de bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 26 september 2022 besloot tot de beëindiging van verzoekers langdurig verblijfsrecht, met bevel om het grondgebied te verlaten en met inreisverbod van tien jaar. De verzoeker diende tegen hiertegen een beroep in bij de Raad, dat werd verworpen met het arrest nr. 283 195 van 16 januari 2023. Dit arrest is in kracht van gewijsde gegaan, waar het cassatieberoep ertegen door de Raad van State ontoelaatbaar werd verklaard (RvS 19 april 2023, nr. 15.348 (c)). De Raad heeft in zijn arrest nr. 283 195 van 16 januari 2023, dat bekleed is met gezag van gewijsde voor de *in casu* optredende partijen, reeds als volgt geoordeeld dat een beëindiging van het verblijfsrecht met inreisverbod van tien jaar verzoekers rechten op bescherming van het privé- gezins- en familielevens (met inbegrip van het hoger belang van de kinderen van de verzoeker) niet op onevenredige wijze aantast:

“De verzoeker beroept zich in casu op een gezins- en familielevens in België. In de bestreden akte wordt erkend dat de beëindiging van verzoekers recht op verblijf en de verwijdering van het grondgebied, een inmenging vormt in zijn familie- en gezinslevens alsook in zijn privélevens.

Binnen de grenzen, gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is een dergelijke inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in dit tweede lid vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinslevens (EHRM

19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van de “fair balance”-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorliggend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren en om 's lands openbare orde te vrijwaren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en zij streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in artikel 8, lid 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner-criteria* (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55-58) volgt dat naast de voormelde *Boultif-criteria* desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner-criterium zo is ontworpen om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat het negende Boultif/Üner-criterium betreft, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat, hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali/Denemarken).

De verzoeker verwijst vooreerst naar zijn gezinsleven met zijn drie minderjarige Belgische kinderen.

Er moet in casu worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals uiteengezet, vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde middels een omstandig gemotiveerde weigeringsbeslissing overgaat tot zulke belangenafweging. Dienaangaande kan worden gewezen op de volgende motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen:

[...]

Zoals hoger reeds gesteld, is het recht op de eerbiediging van het gezinsleven en het hoger belang van het kind geen absoluut recht, en is het de Belgische staat wel degelijkheid toegestaan om maatregelen te nemen die een inmenging uitmaken op de door artikel 8 van het EVRM beschermde belangen indien deze inmenging - op grond van een evenwichtige afweging tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds - noodzakelijk is voor de bescherming van 's lands openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De verzoeker benoemt opnieuw zijn gezinsbelangen en de belangen van zijn kinderen, doch hiermee toont hij nog niet aan dat op grond van een onredelijke belangenafweging werd geoordeeld dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die hij door

zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid, de inmenging in het gezinsleven (met inbegrip van het hoger belang van het kind) rechtvaardigt.

De verzoeker benadrukt voorts dat hij zijn kinderen nooit iets heeft misdaan en dat de verweerder niet aantoont dat contact tussen de verzoeker en zijn kinderen niet in het belang van de kinderen zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt nergens uiteengezet dat de verzoeker strafrechtelijke feiten ten aanzien van zijn minderjarige kinderen zou hebben gepleegd. Dit gegeven impliceert evenwel niet dat de verweerder geen einde zou kunnen stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker wegens ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat zij hem niet zou kunnen bevelen om het grondgebied te verlaten en hem niet zou kunnen verbieden om gedurende tien jaar de Schengenzone binnen te komen en er te verblijven. De verzoeker betwist niet dat er ernstige redenen van openbare orde in zijn hoofdte aanwezig zijn. Er wordt benadrukt dat hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, het EHRM ook verduidelijkt heeft dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali/Denemarken).

Louter ten overvloede wordt erop gewezen dat de verzoeker omwille van zijn detentie thans ook slechts virtuele contacten heeft met zijn kinderen en dat zijn strafeinde pas is voorzien op 26 juni 2032. Zijn ex-echtgenote lijkt de virtuele contacten tussen de verzoeker en zijn minderjarige kinderen niet te verhinderen, zodat deze in de toekomst ook zo verdergezet kunnen worden.

Daarnaast betoogt de verzoeker dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden doordat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij al bijna 41 jaar in België woont, hij hier naar school ging en hier heeft gewerkt. De verzoeker benadrukt dat zijn sociale en economische belangen in België gevestigd zijn. Hij betoogt dat al zijn naaste familieleden in België wonen, hijzelf sinds zijn drie jaar in België verblijft en hij perfect Nederlands spreekt en amper het Berbers beheerst. De verzoeker geeft aan dat hij na 41 jaar vervreemd is van zijn geboorteland, hij heeft dit land in het verleden een paar keer bezocht, maar deze bezoeken zijn volgens de verzoeker te verwaarlozen en zij hebben er niet toe geleid dat hij een band met Marokko heeft opgebouwd. De verzoeker benadrukt dat hij zich westers voelt, en hij stelt dat hij in Marokko totaal niet zou kunnen aarden en dat hij daarenboven ernstig ziek is.

De verzoeker verwijst zodoende naar zijn privéleven.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Artikel 8 van het EHRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het privéleven van de verzoeker volgende belangenafweging gemaakt:

[...]

Hieruit blijkt dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoeker al 41 jaar in België woont ("U bent op driejarige leeftijd in België aangekomen, momenteel bent u 44 jaar oud"), dat de verzoeker in België schoolliep en hier heeft gewerkt, dat zijn naaste familieleden in België wonen en met de bewering van de verzoeker dat hij zijn moedertaal, het Berbers slechts gebrekkig beheerst.

Andermaal wordt vastgesteld dat de verzoeker niet betwist dat er in zijn hoofdte ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn.

Zoals hoger reeds gesteld, is het recht op een privéleven geen absoluut recht, en is het de Belgische staat wel degelijk toegestaan om maatregelen te nemen die een inmenging uitmaken op de door artikel 8 van het EVRM beschermde belangen indien deze inmenging - op grond van een evenwichtige afweging tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds - noodzakelijk is voor de bescherming van 's lands openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

De verzoeker beperkt zich in wezen tot het opnieuw benoemen van zijn belangen en tot de enkele kritiek dat de bestreden maatregel deze belangen schaadt, doch hiermee toont hij nog niet aan dat op grond van een onredelijke belangenafweging werd geoordeeld dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid, de inmenging in zijn privéleven rechtvaardigt.

Gelet op de omstandigheden van deze zaak, wordt met het thans gevoerde betoog niet aannemelijk gemaakt dat er, gelet op verzoekers privé- en gezinsleven in België of nog het hoger belang van zijn kinderen, sprake is van elementen die zodanig zwaar wegen dat deze zouden opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde die maken dat de Belgische samenleving moet worden beschermd tegen verzoekers gedragingen. De uitvoerige belangenafweging die blijkt uit de motieven van de bestreden akte, volstaat om de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven (met inbegrip van het hoger belang van het kind) te verantwoorden.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond."

De verzoeker duidt niet concreet aan welke elementen hier thans anders over zouden moeten doen oordelen.

Bovendien wordt ook in de thans bestreden beslissing op uitvoerige wijze gemotiveerd aangaande de in artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen (de duur van het verblijf van de verzoeker als familielid van een burger van de Unie op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong) en omtrent artikel 8 van het EVRM:

"Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong. Al deze elementen werden reeds uitvoerig besproken in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van 26.09.2022. Er dient in eerste instantie alvast te worden opgemerkt dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het nemen van onderhavige beslissing in de weg zou kunnen staan. Daarnaast zijn er geen nieuwe elementen gekend die wijzen op een mate van integratie dat het het nemen van huidige beslissing zou kunnen verhinderen.

Met betrekking tot de duur van betrokkenes verblijf en zijn socio-culturele en economische integratie in het Rijk, kan het volgende worden opgemerkt: betrokkene is op driejarige leeftijd in België aangekomen en is momenteel 46 jaar oud. Betrokkene heeft hier zijn school- en beroepsopleiding doorlopen. Naast het feit dat hij hier familiebanden heeft, heeft hij logischerwijze ook sociale en culturele banden. Het is redelijk te stellen dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat zijn sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van betrokkene gevergd zou kunnen worden dat hij België zou verlaten om gevolg te geven aan het aan hem opgelegde inreisverbod van 10 jaar. Bovendien kan uit de bezoekerslijsten van de gevangenis blijken dat hij alvast niet bezocht werd door vrienden. Betrokkene werd sinds zijn detentie enkel bezocht door zijn ex-partner, broers, advocaten of hulpverleners. Hoe dan ook kan besloten worden dat indien betrokkene nog enige vriendschappelijke banden in het Rijk heeft, hij deze kan bestendigen via bezoeken daar waar hij zal verblijven voor zover deze op regelmatige wijze België in- en uit kunnen reizen of via moderne communicatiemiddelen.

Niettegenstaande betrokkene hier opgegroeid is, kan er niet genegeerd worden dat hij bepaalde waarden en normen niet heeft nageleefd. Zijn zedelijk wangedrag is een duidelijk symptoom van een gebrek aan integratie. Integratie veronderstelt dat men zich de waarden en normen van het land eigen maakt, zoals respect voor de waardigheid en de gelijkwaardigheid van elk individu. Het plegen van dergelijke ernstige zedenfeiten die een verwoestende en levenslange impact hebben op het slachtoffer is in tegenspraak met de geldende waarden van dit land.

Het gegeven dat betrokkene in het verleden in België steeds gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het hebben van werk heeft betrokkene er niet van weerhouden zeer ernstige strafbare feiten te plegen. De werkervaringen opgedaan in België zullen betrokkene wellicht ook in Marokko of elders van pas komen. Er zijn geen aanwijzingen dat hij geen kansen zou hebben op de Marokkaanse arbeidsmarkt dan wel elders buiten België. Betrokkene heeft een opleiding gekregen (nat en droogbepoelstering) die betrokkene zou kunnen benutten om zijn leven een nieuwe wending te geven in het land waar hij zich zal vestigen aangezien de nieuwe wending er in België er nooit gekomen is.

Zelfs indien de integratie door het verblijf in België, in Marokko of eender welk ander land waar betrokkene zich legaal kan vestigen wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). In 2007 keerde betrokkene terug naar zijn vaderland om er te huwen. Hierdoor kan verondersteld worden dat hij nog banden heeft met zijn vaderland. Niettegenstaande betrokkene in het verleden verklaarde geen belangen/contacten te hebben in Marokko is het niet onredelijk aan te nemen dat iemand van zijn familie in België nog kennissen dan wel familie heeft in Marokko om hem tijdelijk op te vangen. Zijn familie kan hem ook helpen door hem van financiële steun te voorzien, ook als hij in het buitenland verblijft. De bewering dat hij zijn moedertaal, het Berbers slechts gebrekkig beheerst is geen onoverkomelijk obstakel en de vraag stelt zich in welke mate deze bewering wel geloofwaardig is aangezien hij opgroeide in een Marokkaans gezin en zijn ouders bij aankomst in België geen Nederlands spraken zoals blijkt uit hun administratief dossier. Het is ook maar de vraag of zijn (inmiddels ex-)echtgenote reeds Nederlands sprak toen ze in België aankwam. Het is niet onredelijk aan te nemen dat zij Berbers en/of Arabisch sprak. Hoe dan ook, zelfs met een gebrekkige kennis van het Berbers en/of Arabisch kan betrokkene met de tijd zijn woordenschat verruimen en zal hij makkelijker nieuwe contacten kunnen aanknopen en een sociaal leven uitbouwen. Daarenboven zou hij zijn resterende tijd in de gevangenis kunnen gebruiken om zijn kennis van het Berbers terug aan te scherpen en eventueel Arabisch en/of Frans te leren.

Uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een uitzonderlijke aard zijn zodat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zijn gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die betrokkene kan doen gelden.

Voor wat betrokkenes gezinssituatie betreft, dient het volgende opgemerkt te worden: van 18.04.2007 tot 21.04.2016 was betrokkene gehuwd met mevrouw E. M. (geboren (...) 1987, te (...), Marokko, van Belgische nationaliteit sinds 26.02.2020). Uit deze relatie werden drie kinderen geboren, met name O. E. A. I. (geboren op (...) 2010), O. E. A. Aa. (geboren op (...) 2011) en O. E. A. A. (geboren op (...) 2012 en tevens de referentiepersoon in onderhavige aanvraag), allen van Belgische nationaliteit. Sinds 11.01.2016 staat betrokkene niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres als zijn ex-echtgenote en de kinderen. Thans heeft hij geen duurzame relatie.

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens zou moeten blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het louter feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) uitmaakt. De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind, ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind. Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarige kinderen.

Betrokkene legde in het kader van een hoorrecht opgemaakt voorafgaand aan de beslissing tot beëindiging verblijf van 26.09.2022 een vonnis van de Jeugdrechtsbank van Mechelen van 05.11.2015 voor. Hieruit blijkt dat door de rechter (o.a.) bepaald werd dat de kinderen hun hoofdverblijf zouden hebben bij hun moeder en dat ze, behoudens een andersluidend akkoord tussen betrokkene en mevrouw, bij hem zouden verblijven in de pare weken, op zaterdag en zondag, telkens van 10u00 tot 18u00 waarbij hij de kinderen diende op te halen bij en terug te brengen naar hun moeder. Hoewel het openbaar ministerie adviseerde het exclusief ouderlijk gezag toe te kennen aan mevrouw, oordeelde de rechtbank dat het ouderlijk gezag aan beide

ouders samen toegekend diende te worden. In het licht van zijn detentie, de aard van de feiten die hij pleegde en de zware veroordeling die nog na het vonnis van 05.11.2015 volgde, en gezien zijn ex-echtgenote eerder al vragende partij was voor het exclusieve ouderlijke gezag en het openbaar ministerie dit ook adviseerde, wordt opgemerkt dat het de Administratie onbekend is of het vonnis d.d. 05.11.2015 nog steeds van kracht is of dat dit door een nieuwe beslissing van de rechtbank herroepen werd. DVZ heeft geen toegang tot deze gegevens. Betrokkene laat na

Betrokkene gaf destijds ook aan goede contacten met zijn kinderen te hebben en verklaarde dat hij zijn ex-partner steunde in de opvoeding van de kinderen en financieel bijdroeg voor hun opvoeding via het betalen van alimentatiegeld. In het kader van onderhavige aanvraag legt betrokkene (opnieuw) enkel bewijs voor m.b.t. de financiële bijdrage die hij levert. In het kader van onderhavige aanvraag legt betrokkene namelijk uittreksels voor van zijn KBC-rekening voor de periode van 01.01.2015 tot en met 31.12.2021 i.v.m. betaling alimentatie (de betalingen beginnen op 02.12.2015; in 2016, 2017, 2018 en 2019 betaalde hij maandelijks; in 2020 missen de maanden 8, 9, 10, 11). Verder legt hij ook een "attest betaling onderhoudsgeld" afgegeven door de FOD Financiën – DAVO intake Brugge op 27.04.2022 voor. Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene in mei 2021, oktober 2021 en ten slotte in maart 2022 ook nog alimentatiegeld betaalde. De laatste jaren was de financiële steun van betrokkene voor zijn kinderen dus steeds sporadischer van karakter en heden kan zelfs niet blijken dat er nog sprake is van enige financiële bijdrage geleverd door betrokkene.

Verder legt betrokkene ook nog een bezoekerslijst van de gevangenis voor uit de periode 03.05.2021 – 05.02.2024 en belgeschiedenis vanuit de gevangenis voor de periode 01.01.2023 - 10.02.2024. Wat betreft de belgeschiedenis kan worden opgemerkt dat niet kan vastgesteld worden met wie er opgebeld wordt. Wat betrokkene met dit overzicht tracht aan te tonen, is dan ook niet duidelijk. Uit de bezoekerslijst blijkt dat zijn ex-echtgenote hem van tijd tot tijd ontmoet. Net zoals de financiële steun worden de virtuele bezoeken steeds sporadischer: zo blijkt dat er in 2022 nog bijna maandelijks een virtueel bezoek werd gebracht aan betrokkene door zijn ex-echtgenote (behalve in de maanden september en december) terwijl er in 2023 in totaal slechts vier virtuele bezoeken plaatsvonden tussen betrokkene en zijn ex-echtgenote. Voor zover dient worden aangenomen dat de kinderen ook aanwezig zijn op deze virtuele ontmoetingen, moet hoe dan ook besloten worden dat het slechts om enkele geringe contactmomenten per jaar met de kinderen. Bovendien is deze vorm van communicatie via moderne communicatiemiddelen ook mogelijk buiten België waardoor het contact op deze wijze verdergezet kan worden ook wanneer betrokkene gevolg geeft aan het inreisverbod en België moet verlaten.

Gezien zowel de financiële steun als de virtuele contactmomenten het laatste jaar sterk zijn afgenomen (de financiële steun lijkt zelfs helemaal gestopt te zijn), is het nog maar de vraag in hoeverre er nog sprake is van voldoende standvastige banden om van een de facto gezinsband te kunnen spreken of om er een te kunnen creëren. Hoe dan ook kan opgemerkt worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar hij zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Bovendien heeft het hele gezin de Belgische nationaliteit en kunnen zij België vrijelijk in- en uitreizen. Zij kunnen u, al dan niet onder begeleiding van hun moeder, komen bezoeken in Marokko of een andere plaats waar hij in de toekomst zou verblijven. Betrokkene bereikt zijn strafeinde in principe op 26.06.2032 en wordt hij gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van zijn straf ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank gesteld. Ten gevolge van zijn langdurige detentie zullen zijn kinderen reeds gewend zijn aan zijn afwezigheid op het moment dat hij België dient te verlaten. Het is niet geweten of hem een gunstmaatregel toegekend zal worden, mogelijkerwijze zullen zijn kinderen allen meerderjarig zijn wanneer hij aan justitie voldaan heeft (de jongste wordt meerderjarig op 26.12.2030). Betrokkenes afwezigheid zal daarom niet zo'n ingrijpende wijziging in hun leven tot gevolg hebben.

Er kan opgemerkt worden dat het feit dat betrokkene vader was, hem er niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen en aldus een gevangenisstraf op te lopen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen moeilijker zal verlopen na het beëindigen van zijn verblijf, is het loutere gevolg van zijn eigen grensoverschrijdend gedrag. Er is aldus niet gebleken dat de belangen van zijn kinderen geschaad zouden worden door onderhavige beslissing. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat

in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat betrokkene persoonlijke belangen niet opwegen tegen een fundamenteel belang van de samenleving, namelijk het handhaven van de openbare orde en de bescherming van alle minderjarige meisjes, kinderen, vrouwen, ouders en eender welke burger tegen seksueel misbruik en seksuele uitbuiting.

In het kader van zijn familiale situatie kan ten slotte ook nog worden opgemerkt dat betrokkene in het verleden verklaarde dat ook zijn moeder, 5 broers en 3 zussen in België wonen. Zijn broers en zussen zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. Slechts twee van zijn broers (Ali en Ibrahim) worden vermeld op de lijst m.b.t. de bezoektolating van de gevangenis en zij bezoeken hem slechts heel sporadisch. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit niets blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden met een van deze verwanten. Een schending van artikel 8 EVRM voor wat betreft de relatie tussen betrokkene, zijn broers, zussen en moeder blijkt niet. Voor al zijn familieleden in België geldt dat zij contact met betrokkene kunnen onderhouden door middel van bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om geregeld contact te onderhouden, daar zijn familie op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Ze kunnen hem komen bezoeken in Marokko of eender welk ander land waar betrokkene legaal beslist te verblijven wanneer hij gevolg geeft aan zijn inreisverbod, wanneer ze dit wensen en hem vanuit België ondersteunen, bijvoorbeeld financiële steun bieden bij zijn herintegratie in Marokko of het land waar betrokkene zich zal vestigen. Niets wijst erop dat dit niet mogelijk zou zijn.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het familie- en gezinsleven toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Gezien hij zich meermaals heeft ingelaten met het plegen van seksueel grensoverschrijdend gedrag met minderjarigen wordt een inmenging in zijn familie- en gezinsleven als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Zijn familiale en gezinsbelangen worden ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde.

Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat het weigeren van zijn verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat hij een bedreiging en gevaar vormt en tonen duidelijk aan dat er ernstige redenen van openbare orde, nationale veiligheid zijn die het mogelijk maken om zijn verblijf te weigeren op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Geen van de voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.”

Verzoekers kritiek, dat de gemachtigde onzorgvuldig te werk is gegaan “door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker al 43 jaar in België woont, hier naar school is geweest, Nederlands spreekt, in België gewerkt heeft en 3 Belgische minderjarige kinderen heeft”, is, gelet op de bovenstaande uitdrukkelijke motieven, ongegrond. Daarnaast heeft de verweerder eveneens verzoekers beweerde laagbegaafdheid, gebrekkige kennis van het Berbers en gebrek aan banden met Marokko in rekening genomen.

Waar de verzoeker stelt dat zijn gezinsleven met zijn drie Belgische kinderen zou worden verbroken indien hij zou moeten terugkeren naar Marokko, merkt de Raad op dat deze kritiek niet gericht is tegen de bestreden beslissing die enkel de weigering van een aanvraag betreft en die uitdrukkelijk vermeldt dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen. In de mate dat de verzoeker in dit kader wijst op onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven met zijn kinderen elders normaal en effectief uit te bouwen nu hij zijn kinderen (zonder medewerking van zijn ex-vrouw die hiertoe niet geneigd zal zijn) niet zomaar kan meenemen naar Marokko, herhaalt de Raad dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven en het hoger belang van het kind geen absoluut recht is. Het is de Belgische staat wel degelijkheid toegestaan om maatregelen te nemen die de verzoeker het ontplooiën van een privé- en gezinsleven in België ontfangen en eveneens raken aan het hoger belang van zijn kinderen wanneer op grond van een evenwichtige afweging tussen verzoekers belangen en diens kinderen enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds, blijkt dat dit nodig is ter bescherming van 's lands openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De verzoeker benoemt opnieuw zijn gezinsbelangen en de belangen van zijn kinderen, doch hiermee toont hij nog niet aan dat op grond van een onredelijke belangenafweging werd geoordeeld dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid, de weigering van het verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging rechtvaardigt.

De verzoeker benadrukt voorts dat hij zijn kinderen nooit iets heeft misdaan en dat de verweerder niet aantoont dat contact tussen de verzoeker en zijn kinderen niet in het belang van de kinderen zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt echter nergens uiteengezet dat de verzoeker strafrechtelijke feiten ten aanzien van zijn minderjarige kinderen zou hebben gepleegd. Dit gegeven impliceert evenwel niet dat het de verweerder niet zou zijn toegestaan aan de verzoeker het verblijfsrecht in het kader van de gezinshereniging te weigeren wegens ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid. Er wordt benadrukt dat, hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, het EHRM ook verduidelijkt heeft dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de daad van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali/Denemarken).

Gelet op de niet-betwiste vaststellingen omtrent verzoekers herhaalde veroordelingen voor zeer ernstige zedenfeiten ten aanzien van minderjarigen, zijn zeer laakbare gedragingen, zijn bedenkelijke ingesteldheid (gebrek aan schuldbesef en verantwoordelijkheidszin), en gelet op het hoge recidivegevaar en de impact van zijn gedragingen op de minderjarige slachtoffers en op de rust in de samenleving in het algemeen, werd *in casu* in alle redelijkheid besloten dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die de weigering van het verblijfsrecht rechtvaardigen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.5. De verzoeker betoogt tot slot nog dat de gemachtigde zich beroept op allerlei aannames en insinueert dat het vonnis waarin het omgangsrecht met zijn kinderen werd geregeld inmiddels werd herroepen, maar dat de gemachtigde hierover geen enkel onderzoek voert. De verzoeker vindt het niet redelijk dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat het wel eens zou kunnen dat de ex-partner intussen over het exclusief ouderlijk gezag zou beschikken, daar waar er geen doorgedreven onderzoek werd gevoerd naar het huidige gezinsleven van de verzoeker en waar zijn ex-echtgenote, zijn kinderen, moeder, broers en zussen nooit werden gehoord.

Dit betoog is echter gericht tegen overtollige overwegingen in de bestreden beslissing en niet tegen het hoofdmotief, zoals hierboven besproken. De verweerder heeft immers, los van de mogelijkheid van de kinderen om de verzoeker te bezoeken of te volgen naar Marokko, gesteld dat de bestreden weigeringsbeslissing noodzakelijk is voor de vrijwaring van 's lands openbare orde gelet op verzoekers gedrag dat "*een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving*".

3.2.6. Waar de verzoeker gewag maakt van een schending van artikel 7 van het Europees Sociaal Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het artikel 24, lid 2, van het Europees Sociaal Handvest erkende hogere belang van het kind, is het middel onontvankelijk. De Raad verwijst hieromtrent naar zijn arrest van 16 januari 2023 met nr. 283 195, gewezen ten aanzien van dezelfde partijen en derhalve bekleed met een gezag van gewijsde:

“Artikel 7 van het Europees Sociaal Handvest luidt als volgt:

“Recht van kinderen en jeugdige personen op bescherming.

Om de onbelemmerde uitoefening van het recht van kinderen en jeugdige personen op bescherming te waarborgen, verplichten de Overeenkomstsluitende Partijen zich :

- 1. te bepalen dat de minimumleeftijd voor toelating tot tewerkstelling 15 jaar zal zijn, behoudens uitzonderingen voor kinderen die nader omschreven lichte werkzaamheden verrichten welke niet nadelig zijn voor hun gezondheid, geestelijk welzijn of ontwikkeling;*
- 2. te bepalen dat een hogere minimumleeftijd voor toelating tot tewerkstelling zal worden vastgesteld ten aanzien van nader omschreven werkzaamheden welke als gevaarlijk of als schadelijk voor de gezondheid worden beschouwd;*
- 3. te bepalen, dat nog leerplichtige personen niet zodanig werk mogen verrichten dat zij niet ten volle het onderwijs kunnen volgen;*
- 4. te bepalen, dat de arbeidsduur van personen beneden de leeftijd van 16 jaar zal worden beperkt overeenkomstig de behoeften van hun ontwikkeling, in het bijzonder hun behoefte aan vakopleiding;*
- 5. het recht van jeugdige werknemers en leerlingen op een billijke beloning of andere passende uitkeringen te erkennen;*
- 6. te bepalen dat de door de jeugdige personen gedurende hun normale arbeidstijd en met toestemming van de werkgever aan vakopleiding bestede tijd als een deel van de werkdag zal worden beschouwd;*
- 7. te bepalen dat tewerkgestelde personen beneden de leeftijd van 18 jaar recht zullen hebben op ten minste drie weken verlof per jaar met behoud van loon;*
- 8. te bepalen dat personen beneden de leeftijd van 18 jaar geen nachtarbeid mogen verrichten, met uitzondering van bepaalde in nationale wetten of verordeningen omschreven werkzaamheden;*
- 9. te bepalen dat personen beneden de leeftijd van 18 jaar die nader in nationale wetten of verordeningen omschreven werkzaamheden verrichten, regelmatig een geneeskundig onderzoek moeten ondergaan;*
- 10. een bijzondere bescherming tegen gevaren voor lichaam en geest, waaraan kinderen en jeugdige personen zijn blootgesteld, te waarborgen, in het bijzonder tegen de gevaren welke al dan niet rechtstreeks uit hun arbeid voortvloeien.”*

Artikel 24, lid 2 van het Europees Sociaal Handvest luidt als volgt:

“2. Ten aanzien van de in artikel 21 bedoelde rapporten beoordeelt het Comité van onafhankelijke deskundigen vanuit juridisch standpunt de naleving in de nationale wetgeving en praktijk van de verplichtingen die voor de betrokken Overeenkomstsluitende Partijen uit het Handvest voortvloeien.”

De Raad ziet niet in hoe de thans bestreden maatregelen een schending zouden kunnen inhouden van artikel 7 van het Europees Sociaal Handvest, nu zij op geen enkele wijze verband houden met het tewerkstellen van kinderen. Aangenomen wordt dat de verzoeker doelt op een schending van de artikelen 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), dat wel een recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven omhelst.

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.”

3.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftieng door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE